

FİKİR

Fikir, Sanat ve Edebiyat..

PERVER

SAYI 49 AGUSTOS 2023

AYSMVLNRN

Ey Türk Gençliği,

Birinci vazifen, Türk istiklâlini, Türk Cumhuriyetini, ilelebet, muhafaza ve müdafaa etmektir. Mevcudiyetinin ve istikbalinin yegâne temeli budur. Bu temel, senin, en kıymetli hazinendir. İstikbalde dahi, seni, bu hazineden, mahrum etmek isteyecek, dahilî ve haricî, bedhahların olacaktır. Bir gün, istiklâl ve cumhuriyeti müdafaa mecburiyetine düşersen, vazifeye atılmak için, içinde bulunacağın vaziyetin imkân ve şerâitini düşünmeyeceksin! Bu imkân ve şerâit, çok nâmüsait bir mahiyette tezahür edebilir. İstiklâl ve cumhuriyetine kastedecek düşmanlar, bütün dünyada emsali görülmemiş bir galibiyetin mümessili olabilirler. Cebren ve hile ile aziz vatanın, bütün kaleleri zaptedilmiş, bütün tersanelerine girilmiş, bütün orduları dağıtılmış ve memleketin her köşesi bilfiil işgal edilmiş olabilir. Bütün bu şerâitten daha elîm ve daha vahim olmak üzere, memleketin dahilinde, iktidara sahip olanlar gaflet ve dalâlet ve hattâ hıyanet içinde bulunabilirler.

Hattâ bu iktidar sahipleri şahsî menfaatlerini, müstevlilerin siyasi emelleriyle tevhit edebilirler. Millet, fakru-zaruret içinde harap ve bîtap düşmüş olabilir.

Ey Türk istikbalinin evlâdı! İşte, bu ahval ve şerâit içinde dahi, vazifen; Türk İstiklâl ve cumhuriyetini kurtarmaktır!

Muhtaç olduğun kudret, damarlarındaki asîl kanda, mevcuttur!

2017 senesinde başlattığımız "Geleceğimiz Kitapta" adlı köy okullarına kütüphane kurma projemizi 2 yıldır sürdürürken ülkemizdeki genç yazarların ülkesine seslenmesi için 2019 Ağustos ayı itibariyle Fikirperver Dergi olarak karşınızdayız. Amacımız gençlerin hislerini bu dergi vasıtasıyla yazıya dökmesidir. Keyifli okumalar dileriz.

Yazarlarımız

Asya Alin Arslan
Beyda Topan
Büşra Ayrancıoğlu
Demet Antepüzümü
Hatice Çemrek Güler
Hatice Çevik Erdal
İsmail İğdeli
Mehmet Akif Yardım
Mehmet Ali Keskinçilic
Melis Özşahin
Mürsel Koç
Rafiye Kalaycıoğlu
Rüveyda Çebi
Sıla Çınar
Şehnaz Orhan
Şüheda Bice
Talip Çevik
Tuğba Bademci
Yusuf Bilal Bayraktar
Zühal Oğuz

Editörlerimiz

Merve KAKICI
Meryem ÇAYCI
Özgür AKTAŞ

Kapak İllustrasyon

Ayşe MAVİLİ NARİN

Tasarım

Sıla ERGÜN
Yaren GÜZELKARALAR

Sesli Dergi

Sılanaz KALENDER

Web Tasarım

Emre KIDIR

İletişim

Büşra AYRANCIOĞLU
Sıla Naz KALENDER

2019 yılında ülkemizin gençlerinin isteklerini dile getirmek için oluşturulan Fikirperver dergi' de siz de yazmak isterseniz bizimle mail yoluyla iletişime geçebilirsiniz.

49.sayı
Ağustos /2023

fikirperverdergi.com

▶ Fikirperver Dergi

📷 fikirperverdergi

fikirperverdergi@gmail.com

Geleceğimiz Kitapta

Kasım 2017' de üniversite öğrencileri tarafından köy okullarına kütüphane projesi bugün itibariyle ulaşmıştır. İncelemek için sosyal medya hesaplarını ziyaret edebilirsiniz.

▶ Geleceğimiz Kitapta

📷 @gelecegimizkitapta

Sivas Kangal Kalkım köyünde öğretmenliğimin ikinci yılı müthiş bir kış oldu, 2 metreye yakın kar yağdı. Sürekli ve 3-4 gün devam etti. Yollar kapan-
dı.

Yıl 1964. Ortalıkta çay kalmadı. Uzun ve soğuk kış günleri bölgede çok çay içilir. Bende çay alışkanlığımı orada kazandım.

Havalar bir müddet sonra normale döndü. Daha sonra yollar açıldı. Etrafa gidilir oldu. O günlerde

çevre köyleri ile Alacahan Nahiyesine bölge toplantısı için çağırılmıştık.

Kalınca giyindim. Mehmet Ali ağabey atını hazırladı. Bekçi ve muhtar atlara binmiş geldiler. Atı bana veren ailenin yaşlı anneleri hasta yatıyordu. Ben Allah'a ismarladık, derken yataktan inleyen bir ses tonuyla "Hoca çay" dedi. Attey Anne. Nahiyede bulunur ümidiyle birçok komşu çay ismarladı. Varsa elbette getiririz, dedik.

Üç atlı yola çıktık. Alacahan Kalkınma çok uzak, hava sert, atlar bakımlı ve acar muhtarın tanıdığı eve atları bağladık. Bir öğrendik ki toplantı ertelenmiş. Bize ulaştırılamamış. Bizim gibi başka köy temsilcileri de vardı. İlk iş Nahiyede bulunan büyük bakkala gittik. Kalabalık herkes çay soruyor yok, yok. Henüz oraya da gelmemiş. Yokları duya duya o kalabalıkta, o gerilimde dedim ki: "Ben Kalkım'ın öğretmeniyim. Atını bana veren ailenin

yaşlı anneleri çok hasta. Yattığı yerden inleyerek 'Hoca çay' dedi, umutla" dedim. Kalabalık sessiz. Bakkal bir an durdu.

— Hoca nerelisin?

— Taa! Isparta.

Bakkal yanındakine dönerek, "Git oğlum, evde kalan o bir avuç kadar çayın tamamını, tamamını getir," dedi. Kalabalık sessizce dağıldı. Emanet geldi.

Ne söylesem, seni hep hatırlayacağım, dedim. Geçenlerde kahvede bu hatırayı anlatırken etrafımızda bizi dinliyorlardı. Teşekkürler bakkal. Atlara binip süratle geri döndük. Hava her an değişebilirdi. Köyümüze ulaştık. Ev kapısında evden karşılayana atın gemini teslim ettim. O atı içeri çekerken ben odaya girdim.

— Attey çay geldi.

Atey Anne gülümsedi. Doğruldu çayı demlediler. Etrafında toplandık. Bir tepside çay bardağını kucağına koydular. Kendim içeceğim, dedi. Ağır ağır içti. Hepimiz seyrettik. Biraz kendine geldi, konuştu, canlandı. Sizde için, dedi. Haftaya hep beraber, dedim. O çay ona yetmiş. Gelen günlerde çok çay geldi, bollaştı.

Ziyaretine gittim. Attey, "Çay yapın" dedi. Herkes gülümsedi. Hep beraber çay içtik ama ne çay! İşte çay tiryakiliğinin başlangıcı diyebilirim.

1964—2009

Şu an çay içiyorken, o günleri hatırlıyorum.

ÇAY! ÇAY!

Talip ÇEVİK

HEP HAKLARINLA VAR OL TÜRK KADINI

Yine yüzümüzü Türk kadınları güldürdü. Türk Kadın voleybol takımımız dünyanın en başarılı voleybol takımı olurken Şahika Ercümen Cumhuriyetimizin 100. Yılında 100 metre dalış ile ulusal rekorumuzu kırdı. Madem kadınlar bu kadar yüzümüzü güldürüyor, o zaman nerelerden nereye geldik bir bakalım?

1926'de tarihinde yürürlüğe giren "Türk Medeni Kanunu" ile Türk kadınları eşitlik, resmi nikah zorunluluğunu, tek eşliliği, boşanma hakkına, mesleki özgürlüğe, mirasta eşit hakka kavuşmuştur. 1930'da belediye seçimlerinde, 1933 muhtarlık seçimlerinde, 1934'te ise milletvekili seçimlerinde seçme ve seçilme haklarına kavuşmuşlardır, hem de Fransa, İspanya, Portekiz İtalya, Japonya ve Belçika kadınlarından önce. Bu inanılmaz bir öngörüdür, medeniyettir, aydınlanmadır.

Yalnız bir yanılığımı fark ettim, Sevgili İpek Ongun bu konuda beni aydınlattı. Ben tarih kitaplarında "Kadına seçme ve seçilme hakkı verildi" cümlesini okuyunca, bir sabah uyandık ve bu kadınlara hediye edildi şeklinde hayalimde canlandırmıştım. Bunu bir kusur olarak görmüyor, bize yeterince anlatılmadığını düşünüyorum. Çünkü 35 yaşındaki Tuğba bile bunun çok ciddi bir olaylar silsilesi olduğunu yeni anlayabiliyorken körpeçik çocuklarımız tabii ki okur geçer. Bizim bir cümle olarak okuduğumu, "Medeni Kanun" için komisyon 3 yıl çalışmış. Atam herkese tek tek anlatmış. Herkesi ve meclisi ikna etmiş. Meclis kabul etmiş ama kimse güle oynaya kabul etmemiş. Kim vazgeçer çok eşlilik hakkından kim ister kız kardeşine miras versin, kim ister karısının sesi çıksın, boşansın. Teşekkür ederim Atam. Kimseyi görmedim ben, senden daha güzel.

3 nisan 1923'te Tunalı Hilmi beyin mecliste "Artık Türk kadını da vatandaş sayılsın" sözünden İngiliz kadının "Türk kadını kadar değerimiz yok mu" pankartından, İsraili kadının "Sonumuz Türk kadını gibi olmasın" pankartına geçiş 100 yıl sürdü.

Zirveyi de gördük, dibi de...

Ama Türk kadını unutmaz. Türk kadını pes etmez. Türk, hakkı verilen hakkı, geri vermez. Bugün okuyorsak, konuşuyorsak, boşanıyorsak, çalışıyorsak Atatürk sayesinde. Atamın verdiği bayrak hep havalar da kalacak, biz pes etmedik, genç kızlarımız da pes etmeyecek.

Bizim görevimiz sadece çocuk doğurmak, yemek, temizlik yapmak değil. Bizim görevimiz toplumu yü-

Tuğba BADEMCI

celtmek. Erkeklerle omuz omuza çalışmak. Kız kardeşiz biz, kılığımız kıyafetimiz önemli değil. Kız kardeşiz biz, kültürümüz hayat tarzımız önemli değil. Kız kardeşiz biz, saçımızın, gözümüzün renginin önemi yok. Kız kardeşiz biz, seçimlerimiz bizi ilgilendirir, başkasını değil. Bizi ayıramayacaksınız. Biz daima var olacağız.

Kaç kadınız?

Kaç kadınız haklarını vermemek için evlilikten aşktan vazgeçen?

Kaç kadınız haklarını vermemek için müdürüyle, patronuyla ters düşen?

Kaç kadınız biz ailesine isyan eden?

Kaç kadınız biz kıyafeti yüzünden yaftalanan?

Kaç kadınız biz başarılıyız diye kıskanılan?

Kaç kadınız biz erkeklerden izin alan?

Kaç kadınız biz asi olduğumuz için yalnız kalan?

Kaç kadınız biz hem anne hem baba olan?

Kaç kadınız biz kadınlığını unutan?

Kaç kadınız biz kadın olan, kadınlığı ile gurur duyan, bir daha dünyaya gelsem yine kadın olurum diyen?

Kaç kadınız biz kadınlara örnek olan?

Hep var olun emi hep!

Türk kadını hep her yerde var olacak!

Sahnede yine biz

Hastanede yine biz

Okulda yine biz

Karakolda yine biz

Yarışmalarda yine biz

Laboratuvarda yine biz

Şampiyon biziz

Zafer bizim...

Hoş Buldum

En sevdiğim kupayı hediye paketine sarıp saklamakla en sevdiğim duygularımı büyük bir müsriflikle kullanmak arasında kaldığım hayattan sesleniyorum. Olmayacak dualarım olmadı hiç. Hep köklerine kadar inandığım ağaçlar oldu. Ya olursa diye başladığım her masalı gökten düşen bir elmayla kapattım. Olmamışlara isyan etmedim, duruldum her şerde nihayeti beklemeye devam ediyorum. Yaşarken anlamadığım, içindeyken göremediğim denizin dibindeki taşlar için gözlük arıyorum. Yansımamın derininde ne var, bana ne anlatmak istiyor dalgalar tüm heybetiyle kıyıya savurmadan göremeyeceğimi kabulleniyorum. İçimden kendimi sularına bırakmak geçen dağları nemli, toprağı kireçli bu sahile inat içimde büyüyen bozkırı korumaya çalışıyorum. Ayazını yutup köklerini benim tuttuğum bahçeme dikenli teller örüyorum kendimce. Biz uçsuz bucaksız denizlere olan sevgimize rağmen bahçesini korumak isteyen bir bozkır güzeliyiz nihayetinde. Çok uzaklaşırsak aramızda bıraktıklarımız, çok yaklaşılmasına izin verirsek kendi ördüğümüz teller engel oluyor. En çok da kendimize ördüğümüz duvarlarımız bizi yıkıyor.

Ben bu başını ve sonunu bildiğim merdivenin hangi yerinde durmak bilmeyen çırıkların, bantların içinde savruluyorum bilmiyorum. Durduramıyorum, gidemiyorum da. Acil destek istiyorum yürüyen merdivenlerin sorumlusuna. Bazen hatta kalın bağıyorum diyen telesekreteri beklemeye iradem, bazen de derdimi anlatacak cesaretim kalmıyor. Kendimi kuramadığım cümlelerin sahibine yolunu göster, dizlerimi koru, ellerimi sar derken buluyorum. Öyle kaçmış, unutmuşum ki kalbimi, bazen çok geç kalmış, açık unutulmuş bir vişne reçeli gibi. Bazen çaya bisküviyi batırırken unuttuğum kendimi. Koşa koşa taze fasulye ayıklayıp, yemeğini yapıp sofradan kalktıktan sonra bir tencere fasulye bulmuşum gibi. Ben aslında fasulye yapmıştım, ben aslında bunca yolu gelmişim ve ben aslında neredeydim. Aynanın karşısında kendime çarpa çarpa nasıl bu yolu geldiğime bakarken buluyorum. Kaybettiğimi bilmeden sarılmaların ardından vedalaştım tüm bu hislerle. Nerede duyduğumu bilmediğim cümleye takılıyor aklım. "Kendimin tamamını gördükten sonra, kimsenin yarısı olamıyorum."

Kütüphane görevliliğinden istifa ediyorum. Kablolarını bağıyorum hayatımın. Kendimi kaybedecek gibi hissettiğimde nasıl sığındıysam, kendimi kabul ettiğimde de O'nun planının daha iyi olacağını hatırlayacağım. Bu yolda artık tek başıma düşerken korkmuyorum. Yere kaç santimetrelik eğimle düşeceğimi biliyorum. Bilsem de bazen tüm eğimleri, yokuşlarda fren tutmayacak. Savrulurken ne de olsa bisikletimin selesi yok, belimden sarıp tutunacak yüklerim, düşerken düşünecek insanlar bırakmayacağım kendime. Düşerken beraber, kalkarken başka biri olarak kalkacağımdan eminim. Ellerimi tutup kendi omzuma yaslanmanın en yeterli yerinde, bir göz arayacağım 'Geçti' desin diye. Apartman selamıyla karşılayacak herkes, kapı merceğinden izleyecek, öyle uzaktan ve hissiz. Göz nakli, böbrek nakli yaptığımız şu günlerde sevgiyi birbirimize nakledemeyişimizi hangi evden eve teslim araçları açıklayacak hep merak edeceğim. Olsun diyorum hepsine, akşam olur, gün biter, herkes evine çekilir, çekirge sesleri pencereden eşlik ederken ben kendime bir çay demlemeyi hak ettim. Uzun yoldan geldin, otur dinlen, biliyorum benim duvarların sıvası çatlak, boyası kalkık, çift taraflı bant olmadan tutmuyor hiç fotoğraflar ama yıkılmıyor. Ben bu duvarları çok seveceğim. İçinde nergisler açmasa da. Acemborusu turuncu çiçeklerini sarmasa da, öylece sadece var oluşunu seveceğim. Savaşta alınan her bir yara, anıydı. Git gide sararırken kenarlarından, fotoğrafların sesini tanıyor kalbim. En çok da benliğimi. Çıkıyorum kadrajdan, başkasının değil gözlerim, köşeyi dönerken hanımeli kokusunu alan benim, umutların tadını. Çizmeye çalışırken kendi yolumu, sorun pergel kullanmamak değil hocam, ben bu yayın uzunluğunu hesaplayamıyorum.

Dalgalarını pek iyi karşılayamadığım doğru hayatın, kıyıda oturup bana vurmasını hep çok sevmişim. Öylece durup izlemeyi. Bu durulmayan denizi, ayağıma batan taşlarıyla birlikte, içime çekmekten ve kendimi kendime ve dalgalarına bırakmaktan korkmuyorum. Çünkü içine girmediğim tüm sularda kayboluyorum.

Dönüyorum eve, navigasyon bozuk, yol virajlı, kalbim hasarlı ama tanıyorum bu hissi, üç yüz metre sonra ileride. Kendime hoş geldim.

TOPLUMSAL BAKIŞ VE ATATÜRK

Doğduğumuz, yaşadığımız, yetiştiğimiz, eğitim öğretime ilk başladığımız yerlerde, çevremizde, topluluklarda, çocuklukta, ilkokulda, ortaokulda, lisedeyken, hep dışarıda arkadaşlar arasında Atatürk hakkında konuşulan veya yazılanlar... Tarih kitaplarında; kahramanlıkları, cesareti, aklıyla, üstün zekâsıyla hareket ederek, kurtuluş savaşını başlatan ülkemizin birlik beraberliğini sağlayan, omuz omuza savaşmayı yönlendiren, ülkemizin kurucusu olan lider, ülkeyi yöneten başkan olarak kabul edilen komutandı Atatürk.

Bunun yanında Atatürk hakkında çevremizde bir grup olumsuz yönde bilgilerin olduğu ve anlatılanların farklı bakış açısı ve görüşlerde olduğunu söylenmesi, bunlara inananlarda ne yazık ki sayıları azımsanmayacak kadar çoktu...

Bunlar kitaplarda yazılan bilgilerin yanında; bazı eksiklikler olduğunu, mesela belli bir kesim tarafından, olumsuz konuşan kişilerde oluyordu. Bunların en belirginlerinden bazıları ise Atatürk'ün dine karşı olduğu, arapça diline ve eğitimine karşı olduğu, kadınlara açılıp saçılma rahatlığı getirdiği, kumar oynamaya özendirilenin, alkol tüketiminin artmasını ve rahatça sağlandığı, yasak ilişkilerin artması ve yaşanması, putlaşmayı ve batılılaşmaya özenmeye yönlendiren kültürel asimilenin ve aile yapılarının bozulmasının, bu dönemde olduğuna inanan kesimler de oluyordu. Bu düşünce kalıbı toplumumuzda, azımsanmayacak kadar çoktu.

Gelişmişlik seviyesinin düşük olduğu, kişisel araştırma, okuma yazma oranının azlığı, kulaktan dolma yayılan dedikoduların çokluğu, tembellik, boş oturmaktan yapılacak, çalışılacak, uğraşılacak işlerin olmayışı, sığ düşüncelerin olduğu toplumlarda herkes kendi bakış açısında, kendi düşüncesinde, eksiklik, gelişmemişlik, bakış açılarının tekdüze olduğu kesimlerin o dönemlere ve şartlara geniş perspektiften bakamamasından kaynaklanan, dar bir bakış açısına sahip kişiler ve kitleler, çok olmasa da ne yazık ki böyle düşünen bir kesim vardı.

Ülke için yapılanları görmezden gelen, kabullenmek istemeyen kişileri, anlamak mümkün değildir.

Oysaki gelişmiş toplumlarda, toplumu oluşturan bireylerin, kendini yeteri kadar eğitmiş geliştirmiş olması, sadece okutulan değil farklı bakış açılarını benimseyen, kendisi de okumuş, araştırmış ve o zamanın şartlarını göze alarak düşünen, eleştiren, objektif olarak bakabilen insanların Atatürk ve arkadaşlarının başardıklarının öyle basite indirgememesi gerekir. Rahatlıkla ve herkesin yapabileceği, başarabileceği şeyler değildi yapılanlar. En ince ayrıntısına kadar düşünülmüş, aklıyla, zekâsıyla, bilgisiyle, ileri görüşlülüğüyle, cesaret gösteren, ortaya koyan bir liderdi Atatürk. Eğitime, kültüre önem veren, gelişime açık olan ve vatani milleti için yaptığı fedakarlığın farkına varan bireylerden oluşan, topluma ve topluluklara anlam katan değer olarak kaybedilmemelidir. Bu nedenle toplumun her bireyinin birinci vazifesi bu gibi unsurların yok olmasını, unutulmasını önlemek ve bu değerlere sahip çıkarak gelecek nesillere aktarması gerekmektedir.

Atatürk'ün yaptıkları, vatanına ve milletine, insanlığa gerçek bir ders niteliğindedir. Yaptıkları kişisel çıkar için, dinin istismar edilmesine izin vermemek, bayrağı kullanıp çıkar sağlayanlara fırsat vermeyip sözde değil özde, vatan millet aşkını aşılamayı, çalışma hayatında gerçek sadakat ve devletçi olmayı, kişisel gelişimin önünü açarak, batının olumlu yönlerinin örnek alınması ve ülkenin kalkınmasını sağlayacak üretimlerin artırılması ve gelişmesi, tüketen bir

toplumdan üreten bir topluma dönüştürmek, herkesin kendi isteği ve gerçekten kendini eğitip geliştirmesi için imkân sağlamak, herkesin baskıyla, zorla değil, istediği gibi giyinip yaşamasını sağlayarak, gerçekçi özgür ve hür iradesini ortaya koymaya çalışan, Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucusu ve başkanı liyakatın en üst seviyesindeki bir insandır Mustafa Kemal Atatürk.

Kurtuluş Savaşı öncesinde, uzun süre dünyaya hükmetmiş bir Osmanlı Devleti'nin dağılma ve yıkılmasının ardından, her türlü kişisel sıkıntıya, ihanete, kendini tehlikeye ve hiç düşünmeden ülkesi ve halkı için canını ortaya koyarak, her türlü tehlikeyi göze alarak, batılı devletlerinin ülkeyi aç kurtlar gibi parça parça kendilerine pay etmeyi düşündükleri, daha fazla pay ve stratejik noktaları alacağı konusunda anlaşmazlıklarının olduğu dönemde, birlikte milletini ,vatanını bir bütün olarak stratejik plan ve hareketlerle yeniden ayağa kaldırmak gerçek bir kahraman ve akıllı bir yönetici ve lider, ileri görüşlü, çok yönlü düşünen bir askeri dehaya sahip olduğumuz için ne kadar övünsek azdır.

Başta Atatürk ve silah arkadaşlarına, ülkemizin kurtuluşu, kuruluşu, gelişimi, birlik beraberliğine emeği ve katkısı olan gerçek şehitlere ve kahramanca ülkesi ve bayrağı için savaşan, can veren, gazi olan, savaşmadan destek olan, birlik beraberlik olan tüm insanlara ve o zamanın küçük de olsa katkısı olmuş, isminden hiç bahsedilmeyen, bilinmeyen, duyulmayan, dile gelmeyen insanlara en içten minnet ve saygıyla rahmet diliyorum .

Bir savaş filminin bir sahnesinde, kralın, kazandıkları savaş sonrası, emrindeki savaşçısına söylediği anlam içeren sözü: "Savaşta askerler savaşır, tarih sayfalarında ise krallar yazılır ve hatırlanırlar."

Mürsel KOÇ

GÜNEBAKAN

Günebakan çiçeğini bilir misiniz? Yüzünü hep güneşe dönen günebakan çiçeği. Evet evet sarı olan çiçek. Rivayete göre, bir delikanlı güneşe sevdalanır. Güneşi o kadar çok sever, ona o kadar âşık olur ki gözünü hiç ondan ayıramaz. Güneşi yakalamaya çalışır; ama ne yaparsa yapsın bir türlü yakalayamaz. Gökyüzüne o kadar çok bakar, o kadar çok bakar ki günebakana dönüşür sonunda. (Başka bir mitolojik bilgiye göre Clytie'nin hikâyesi olarak anlatılır; ama biz böyle devam edelim.) Günebakan çiçeği, birçok dilde güneş çiçeği anlamına gelmektedir. Güneş çiçeği... Gerçekten de her sevda ardında çok derin bir hikâye bırakmakta. Büşra, Sılanaz, Merve, Özgür, Meryem, Sıla, Yaren, Ayşe, Emre, Bekir, Derya, Buket, Dilayda, Sevgi, Akif... Bu isimler bir araya geldiler ve bir günebakan çiçeğinin tohumunu, yapraklarını, gövdesini oluşturdular. Kimisi gündün güne bir yaprak olarak ayrıldı günebakan çiçeğinden; ama o çiçeğin ruhunun işlenmesinde payları çok büyük. O günebakan çiçeği büyümeye devam ediyor. Bu büyüme sadece çiçeğin tohumuyla, yapraklarıyla, gövdesiyle olan şeyler değil, bu çiçeğin büyümeye devam etmesi için suya, havaya, toprağa ve o topraktan alacağı besinlere ihtiyacı var. İşte bunları sağlayan ve bu günebakan çiçeğini büyütmeye devam eden ise yazarlarımız ve okuyucularımızdır. Sizler olmazsanız, bu çiçek çok çabuk solar ve yok olur. Bunu unutmayın olur mu?

Biz bu günebakan çiçeğine Fikirperver adını verdik. Bu çiçek, güneşi her gördüğünde yönünü hep o güneşe çevirir. O güneş sevdadır, aşktır, yardır, yarendir. Peki o güneş; bizim günebakan çiçeğimiz için ne ifade ediyor? Biz ekip olarak tek tek cevapladık. Siz okuyucularımız da bu soruyu cevaplayıp bize yazarlarsa çok mutlu oluruz. Sizce güneş; Fikirperver ismini verdiğimiz günebakan çiçeğimiz için ne ifade ediyor?

Merve: İstikrar...

Ayşe: Hayattan her gün yeni bir şey umut etme, sabırla beklemek...

Büşra: Açtığın yolda, gösterdiğin hedefe hiç durmadan ilelebet...

Sıla: Samimiyet ve mutluluk...

Emre: Umut,sevgi, dayanışma ve paylaşım...

Meryem: Yol ve imza...

Sılanaz: Atatürk...

Yaren: Aile ortamı, güven ve huzur...

Mehmet Akif: Huzur, dolu bir ev...

Özgür: Nerede bir umut parıltısı görsek, biz Fikirperver olarak oraya yöneliyoruz...

Ben bu soruyu bir hikâyeyle cevaplamak istiyorum.

22 Ağustos 1926 tarihinde dünyaya gelen Ümit Yaşar Oğuzcan'ın çocukluğu acılar içinde geçer. Küçükken fiziken yaralandığı birçok olay atlatır. Sürekli ruhsal bir acı içinde yaşar Ümit Yaşar Oğuzcan. Her ne kadar mutlu bir evlilik yapsa da o hüznü içinden bir türlü atamaz. Yaşamdan çok ölümü seviyorum, diyerek bunu her seferinde dile getirir. Yaklaşık 24 kez de intihara kalkışır; ama başaramaz. Kendisinin düştüğü bu hüznü durumdan dolayı çocuklarına çok fazla vakit ayıramaz, onların ihtiyaçları olan ilgiyi gösteremez. Büyük oğlu Vedat, babasını örnek alıp şiirler yazmaya çalışır. Ümit Yaşar Oğuzcan kendi iç dünyasında yaşarken, ailesine yaşattığı duyguların farkında değildir. 6 Haziran 1973 günü oğlu Vedat henüz 17 yaşındayken bir fincan kahve ve konyak içip kendini Galata Kulesi'nin tepesinde boşluğa bırakır. Elinde tuttuğu notta ise şu yazar;

“Baba, öyle intihar edilmez, böyle edilir.”

Ümit Yaşar Oğuzcan oğlunun intiharının ardından “Galata Kulesi” adında bir şiir yazar;

6 Haziran 1973, pırıl pırıl bir yaz günüydü,
Aydınlıktı, güzeldi dünya,
Bir adam düştü o gün galata kulesinden.
Kendini bir anda bıraktı boşluğa;
Ömrünün baharında, bütün umutlarıyla birlikte paramparça oldu.
Bir adam düştü Galata kulesi’nden;
Bu adam benim oğlumdu gencecikti Vedat,
Işıl ışıldı gözleri, içi,
Bütün insanlar için sevgiyle doluydu
Çıktı apansız o dönülmez yolculuğa
Kendini bir anda bıraktı boşluğa,
Söndü güneş, karardı yeryüzü bütün zaman durdu.
Bir adam düştü Galata Kulesi’nden
Bu adam benim oğlumdu; açarken ufkunda güller alevden,
Çıktı, her günkü gibi gülerek evden,
Kimseye belli etmedi içindeki yangını
Yürüdü, kendinden emin sonsuzluğa doğru.
Galata Kulesi’nde bekliyordu ecel,
Bir fincan kahve, bir kadeh konyak,
Ölüm yolcusunun son arzusuymuş bu,
Bir adam düştü Galata Kulesi’nden;
Bu adam benim oğlumdu.
Küçüktü bir zaman,
Kucağıma alır ninniler söylerdim ona,
Uyu oğlum, uyu oğlum, ninni.
Bir daha uyanmamak üzere uyudu Vedat.
6 Haziran 1973 Galata Kulesi’nden bir adam attı kendini;
Bu nankör insanlara bu kallesiz dünyaya inat,
Şimdi yine bir ninni söylüyorum ona,
Uyan oğlum, uyan oğlum, uyan Vedat.”

Bir felaket Ümit Yaşar Oğuzcan’ın yaşadığı, bir babanın yaşadığı, bir evladın, bir annenin, bir kardeşin yaşadığı...

Bizim güneşimiz ne diye sorulmuştu ya? Bizim güneşimiz; bunu engelleyebilmektir. Bir gencin, bir insanın umudunu kaybetmesini, yaşama sevincini yitirmesini engelleyebilmektir. Her gün buna doğru yöneliriz. Bir gence daha umut verebilmek, bir insana daha dokunabilmek, bir insanın daha karanlığını aydınlatmak, bir insanı daha gülümsetebilmek, bir insana daha hayatı daha renkli gösterebilmek için uğraşır dururuz. Çünkü insan sadece nefes almadığında ölmez, dönüp bakalım bir çevremize, yaşıyormuş gibi gözüken, umutsuz o kadar çok insan var ki çevremizde. Onlara lütfen Gazi Mustafa Kemal Atatürk’ün Sabiha Gökçen’e söylediği şu sözü hatırlatalım; “İnsanlar umut ettikleri sürece yaşarlar demiştim değil mi?” Bunu bizim tek başımıza yapmamıza imkân yok. Siz olmazsanız hep eksik olacağız. Onun için hep yazın, hep okuyun, hep okutun olur mu?

Bugün 30 Ağustos Zafer Bayramı, sürekli okuyan ve yazan bir ecdadın torunları olarak hep birlikte çevremize yazdıklarımızla, anlattıklarımızla umut verelim. Aynı zamanda sizlerin emekleriyle var olan Fikirperver’in doğum günü kutlu olsun. İyi ki varsınız...

Cengiz YOZBATIRAN

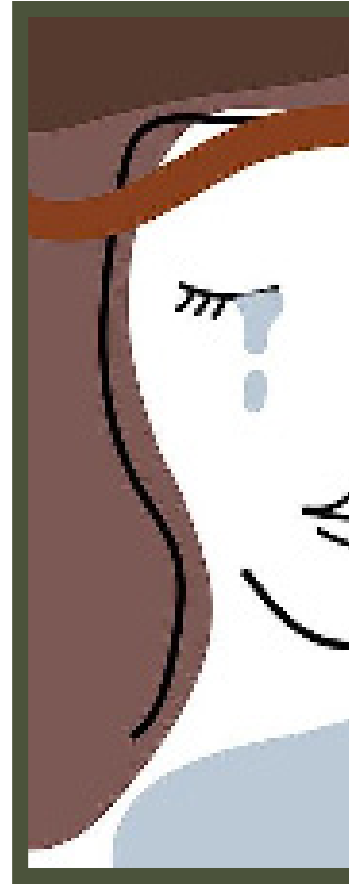

Benim gücüm de gözlerime yetiyor, yani gözyaşlarıma. Gözyaşı üzülünce, sevinince duyguların dışavurumudur. Gücünüz gözlerinize yeter bazen, bir şey yapamaz, onunla rahatlarsınız. Sanki sizin doktorunuz olur. İçinize atmak yerine, dışa vurmaktır. Hatta ağla ağla açılırsın, derler. Sulu göz diye tabir ederler. Aman sen de ne sulu gözlüsün, her şeye ağlıyorsun, derler. Yeşilçam filmlerinde, Türkan Şoray'ın Fatma Girik'in filmlerine ağlarlar, gözyaşı dökerler. Siyim siyim ağlamak tabiri vardır. Bir de çeşme gibi akitmek. Hatta birden yağmur gibi. Bulut gözlü derler, hemen bulutlanır gözleri. İçindeki duyguyu anlatmanın en iyi, en doğal, en samimi, en seni anlatan hâlidir. Yalın, hesapsız. Timsah gözyaşlarını saymıyorum. Hani samimiyetsiz, kenarından silinen, aşağı bakılan hâli yazımızın konusu değil. Çünkü bu derginin yazarları hep iyilik, hep samimiyet, hep içtenlikle dolu yazılar yazıyor. Çevrede zaten aksi durum çok fazla.

İyi ki var bu gözyaşları. Ağlamaktan göz pınarların kurudu deriz. Hatta göz kuruluğu için gözyaşı takviyeleri var. Hiç kullanmasını beceremem. Zaten yeterince doğal var. İstemsizce akan duygulandığında freni olmayan... Hatta ağlamamak için, gözyaşı dökmek için kendini telkin edersin, prova yaparsın, ama gücün yetmez gözlerine, öyle bir sel olur ki önünde duramazsın. Her şeyi yönetir, onu yönetemezsin. Bir iki damlası bile, kim için ne için düşünüyor kıymetlidir. Çünkü ona aittir. Onun içindir. Senin için çok gözyaşı döktüm deriz, yani seni çok önemsedim, özledim, seni çok merak ettim, sana kıymet veriyorum. Kısa ve çok öz anlatımdır.

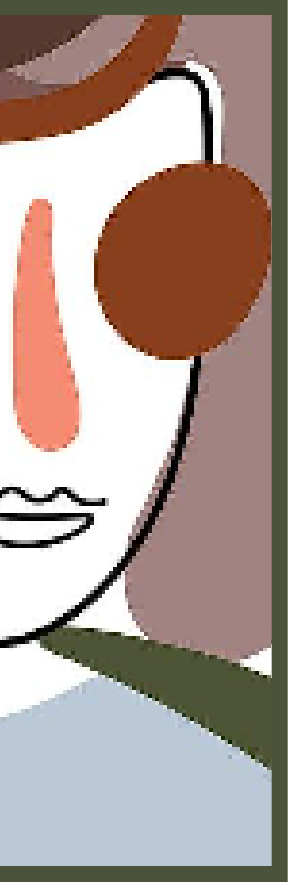
Ben zor ağlarım diyen vardır. Ağlamak sanki bir güçsüzlük ifadesi gibidir, erkekler ağlamaz derler, şarkısı dahi vardır. Bunun erkeği, kadını, çocuğu, yetişkini, yaşlısı yok bence. Kalple alakası var, hissedilen duygu ile alakası var ve çok ilişkili birbirleriyle ve güçsüzlük değil, insan olmanın bir doğası. Hemen kategorize etmemek lazım. Koca adam çocuk gibi ağlıyor derler. İçindeki çocuktur belki de açığa çıkan. Hep deriz ya içinizdeki çocuğu eksik etmeyin, sahip çıkın. İşte o gözyaşıdır belki de. Kaç yaşına gelersen gel, gözyaşı senin içindeki çocuğun kanıtıdır. Gerçi hiçbir şeyi kanıtlama ihtiyacı duymamak lazım. En zoru bu olsa gerek. Zaten senin davranışların en büyük kanıt değil mi? Gözlerin en büyük kanıt değil mi? Gözler kalbin aynası değil mi? Yalan söylemez onlar, şarkıda olduğu gibi. Hatta bakışa göre beden dili uzmanları duygu durumlarını çözmüşler, hangi yöne bakarsan senin durumunu anlatıyor ve bu birçok şey için ipucu olabiliyor. Saklamaya gerek yok zaten. Er geç ortaya çıkmaz gerçekler?

Bugünlerde üniversite sınav sonuçları açıklandığı günler, 20 Temmuz. Herkes heyecanla bekliyor heyecanlarına gözyaşı karışıyor. Ben de oğlumun 2018'de sonuçlarını gece açıklandığındaki günü dün gibi hatırlıyorum. Yılların emeğini gözyaşı ile karşılamıştık. Üç gün önce de mezun oldu. Allah herkese nasip etsin. Mezuniyet töreninde de gözyaşı vardı. Gurur tablosunun gözyaşları, emeğin, yılların haklı gururunu gözyaşları vardı. Aynı zamanda, farklı olaylar ve konularla ilgili kim bilir kimler gözyaşı döküyordu. Askere çocuğunu gönderen, bebek bekleyen, hastasının başında olan, mutlu bir haber alan, sevdiğini kaybeden, sevgilisini-

Mehmet Ali KE

YAŞI

den ayrılan, kimler kimler... Herkesin farklı gözyaşı nedenleri var. İyi ki var bu gözyaşı, bazen sana dost, bazen kararlarına yardımcı, bazen anlatamadıklarının en samimi hâli. Söze gerek kalmaz. Bir iki damlası kitap gibidir. Hatta Fikirperver Dergisine konu olur. Son yazılarımda çok alıntı yaptığımı ve daha bana ait ve özgün bir şeyler yazmam gerektiğini söylemişti bir arkadaşım. İşte bu yazıya da sebep oldu. Ancak yine de küçük bir alıntı yapmadan geçemeyeceğim. Azra Kohen Gör Beni kitabında: “Kalpleri olan insanların gözyaşları, gülüşleri, hayalleri de senkronizeydi” diyor.

Gözyaşı duyguların en samimi hâlidir. Bazen öyle duygulanırsın ki burnumun direği sızladı dersin. Burnundan acı acı bir iki damla süzülür ve gözyaşlarına eşlik eder. Sesin boğuklaşır, gözlerin kızarır. Nerede olduğun, kimle olduğun hatta kim olduğun önemli değildir o an. Sadece yanında en değerli varlığın, ismin vardır. O sana eşlik eder, birde senin burnunun direğini sızlatan olay veya konumun. Evlat, baba, arkadaş, sevgili, öğrenci... Artık hangisi isen. Gözyaşlarını saklamaya çalışırsın, baktın olmuyor, akışına bırakırsın. Yanından geçenler bakar sana, anlamlandırmaya çalışırlar. Önemsemezsin. Artık orada gözyaşların sana eşlik eder, etraftakiler değil. Sanki en yakın dostun gibidir. Dergimizin kuruluşunun 4'üncü yıl kampında Asya'nın Cengiz Ab'i ile yaptığı konuşmada, birden dökülen gözyaşları gibi, Asya'yı anlatan... Atölye çalışmasında Asya'ya o an gözyaşları eşlik etti. Asya'nın dili oldu gözyaşları. Yüreğine sağlık Alın Asya.

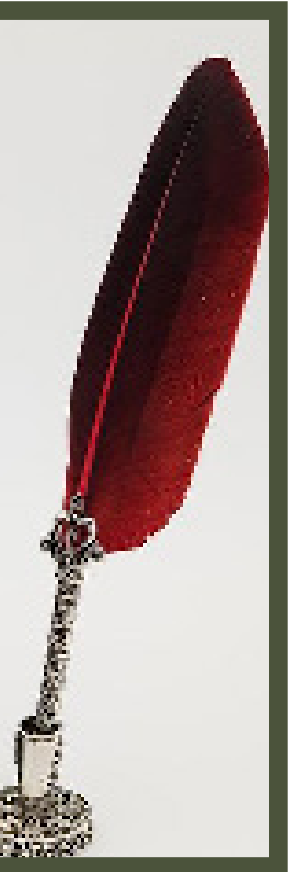
Sevinçlerinize gözyaşının karıştığı günlerinizin çok olması dileğiyle. Sağlıcakla kalın hoşça kalın.

Bu yazı, ayın konusu henüz dergimiz yöneticileri tarafından belirlenmeden yazıldı. Ancak konu Atatürk olunca, bir Ankaralı olarak yazıma ekleme yapmayı ihtiyaç hissettim. Cumhuriyetimizin kuruluşunun 100'üncü yılında, Ankara Ulus'ta 1920-1924 yılları arasında Kurucu Meclis olarak da görev yapan Birinci Meclisten, Büyük Millet Meclisinden, İkinci Meclise ve şu anki Türkiye Büyük Millet Meclisine yapılan yolculuk, Cumhuriyetimizin 100 yıllık geçmişini en güzel anlatan kanıttır. Birinci Meclis kurulurken çatı kiremitlerinin Ankaralıların evlerinden getirdiği, elektriğin olmadığı binaya karşıda bulunan esnaftan alınan elektrikle aydınlandığı, hatta Meclis gece geç saatlere kadar çalıştığında, mumlarla, kandillerle aydınlandığı bir Meclisten bu güne...

Rahmetli Hasan Pulur Milliyet Gazetesi'ndeki 6 Şubat 2006 tarihli yazısında o günleri anlatan güzel bir yazı yazmıştı. Yazı şöyle: “Yıl 1922, Kurtuluş Savaşı'nın meclisi, İçişleri Bakanı Fethi Okyar. Bakanlık bütçesi görüşülürken, Maraş Milletvekili Hasip Bey söz alır, şimdi söyleyeceklerini daha önce Fethi Okyar'ın yüzüne söylediği için, burada tekrarından çekinmeyeceğini söyler. Konu, Bakan'ın makam masasına 17.5 liraya bir hokka, kalem takımı almasıdır; milletvekiline göre, bu israftır, Meclis Başkâtibi'nin odasındaki hokka takımı ise 22.5 kuruştur, aynı işi görmektedir, Bakan'ın yaptığı israftır. Milletvekili sözlerini şöyle bağlar: ‘Biz hayat memmat mücadelesi yapıyoruz, köylümüz bağına taş basıyor, vergi veriyor. İsraf bir zihniyettir ve miktarla alakası yoktur. Eğer devlet bu acı hakikatleri kavrayıp tasarrufa riayet etmez ise, millet parasının üstüne gözbebeği gibi titremezse, sefahat gelenek haline gelir.’ İçişleri Bakanı Fethi Okyar cevap verir, âdeta hatasını kabul etmiş gibidir. Hokka kalem takımının parasını şahsen ödemeye hazırdır.”

İsraf bir zihniyettir, miktarla alakası yoktur. Kitap gibi bir cümle. Çok söze gerek yok.

Cumhuriyetimizin 100'üncü yılı kutlu olsun. Daha nice nice 100 yıllar var olsun.

SKİNKİLİÇ

NEREDEN NEREYE / Dünya ve Çocuk - gömleğimin ön cebi -

Dünya, Arapça “ednâ” kelimesinden türemiştir. Ednâ, “en yakın” anlamına gelir. Dünya ise en yakın, en aşağı semâ anlamıyla içinde yaşadığımız âleme işaret eder.

Çocuk, Orta Türkçede domuz yavrusu anlamıyla kullanılmıştır. Günümüzde ise, büyüünceye kadar olan devresinde insana verilen isim, insan yavrusu anlamına gelir.

Bu iki kelimeyi gömleğimizin ön cebine koyarak çıkalım yolumuza. Zira bu ayki kelime yolculuğumuzda işimize yarayacak. Ancak çantamıza, heybemize, aklımıza değil; özellikle gömlek ön cebine özenle yerleştiririm. Gömleklerin ön ceplerinin ne denli önemli olduğunu dedem öğretmiştir bana. Öyle uzun uzun anlatarak değil, şahit olduğum senelerinde bizzat yaşayarak öğretmiştir. Benim güzel dedem, ön cebi olmayan gömlek giymez, düğmesiz cebi de sevmezdi. Gömleğinin ön cebinde dünyasını taşırdı. Kendisinin ve kıymetlisinin kafa kağıtlarını, bir çorba parası nakit parayı, bileklerinde ve boynunda gezdirdiği esansını, cami çıkışı çocuklara veririm amacıyla birkaç şekeri, olanı biteni not etmek için küçük bir kâğıt parçası ve kalemi. Değerlerini saklamak değil belki ama koruma altına almak amacıyla olacak ki düğme konusunda da oldukça özenliydi. O cebin düğmesi olmalıydı ve olası durumlarda düşmelerini engellemeliydi. Şimdi düşünüyorum da canım dedem; ben ne koyuyorum gömleğimin ön cebine, bilmiyorum inan.

Mustafa Ruhi Şirin’in Hey Dünya Kardeş şiirine denk geldim geçenlerde. Çocuklara göre yazılmış şiirlerin, hikâyelerin alt yaş sınırı var bilirsiniz ki, üst yaş sınırı yoktur. Yetişkinler için yazılan bir metnin sayfalarca anlatamadığı, kelimeler arasında debelendiği, düğümlendiği mevzuları bir çocuk şiiri yormadan, kırmadan, yargılamadan, üst akıl olarak konuşmadan dingin bir hâl ile anlatabilir. Bu da öyle bir şiir:

Küçük dedem haklı:

Rayından çıkmış
Bir tren gibidir
Dünya

Yaşamak
Binbir çeşit
Bazen karışıyor
İnsanın aklı!

...
Dedem diyor ki
Yazılmadan
Yeni bir
Çocuk Anayasası
Daha da karışacak
Dünya.

NAME NAME

Gözlerinde nameler var,
Bakınca gözlerinden dökülen.
Yazsam gözlerini kâğıda,
Kâğıt keser ellerimi name name.

Vazgeçer mi dilim senden?
Adını anmaktan usanmış dilim,
Adın aklımda kazınmış zaten,
Vazgeçer mi gönlüm alır adını name
name.

Söylenmemiş mısralarda gizli hayalin,
Yollarda anımsanır izlerin,
Ne de olsa ben hep seni izlerim,
Gözlerime geldin name name.

Ey aşk bir beni mi yakıyorsun?
Bir ay ışığından ilham mı alıyordum?
Güneşten hep mi kaçıyordum?
Yakıyorsun beni name name.

Ellerimde kâğıt kalem bahane,
Gördüğümde seni gözlerim şelale,
Vardım artık nazlı yâre,
Ben yazdım sana hep name name!

Yusuf Bilal BAYRAKTAR

BÜYÜK Lİ

Melis ÖZŞAHİN

1881’de geleceğin Türkiye’sinin güneşi doğdu. O halk umutsuzlukla cebelleşirken umut oldu. Vizyonu tüm dünyaya örnek; Kurtuluş Savaşı’na ise kılavuz oldu.

“İmkânsız kazanmaz” dediler. Ulu önder oluşunu es geçtiler. Kazanan, bir vatanı yoktan var eden oldu. Bazı kahramanlar peplerin takmazdı işte Mustafa Kemal Atatürk’te bunlardan biriydi. 19 Mayıs 1919’da şehitlerimizle beraber fethettiği yalnızca vatan toprakları değildi. Tüm Türk halkının kalbiydi. Kendisi öyle büyük bir liderdi ki bununla da kalmadı onu sevmeyen düşmanları bile gün geldi onu takdir etti. Soluğu kesildi, ruhu çekildi. Arkasından atıp tuttular ona bir cevap hakkı sunmadılar. Kurduğu, terinin aktığı bu topraklara bastı ayakları yine de susmadılar, susmayacaklar. Yeri gelecek adını karalayacak Türk milletine ulu önderini unutturmaya çalışacaklar, başaramayacaklar.

Çünkü Türk kadını özgürce soluduğu her solukta hatırlayacak Mustafa’yı. Arabasında, işinde bir kadın olarak Mustafa sayesinde ayrıştırılmadığı topraklarına basarken dahi o günleri anınca içinin sızladığı ülkesinde Türkiye Cumhuriyet’inde.

Çocuklarımız da anacak Kemal’i hürmetle. Ufak kalplerinde bu topraklara ayak basmadan önce onun için bir yer ayırdı bile. Vatansaver erkeklerimiz, peki ya onlar? Elbette ki anacaklar Atatürk’ü.

Yeri gelecek Türk milleti bir bütün olarak haykıracak. Ulu Önder Mustafa Kemal Atatürk, diye. İyi ki var oldu bu büyük adam. Var etti Türkiye Cumhuriyeti’ni. Öldü, diyeni affetmez kendisine. Biliyor Türk milletinin yüreğinde yaşıyor. Mavi gözleri değil fakat vizyonu bugünümeze dahi ışık olmayı başarıyor.

KÜÇÜK BİR İDRAK MESELESİ

Köklenmeyi ağaçtan, durabilmeyi karşımdaki yüce dağdan, yeniden başlamayı gün doğumlarından, sabretmeyi bin yıl önceki yıldızdan, umudu defalarca yeniden patlayan tomurcuktan, vazgeçmemeyi kayanın bağırını delen filizden öğrendim.

İnsan öğrenmek isterse dağ ,taş, gökteki yıldız, çiçek, böcek hepsi vesile olurmuş görmeye, anlamaya ve bilmeye. Her gün kendince akarken doğanın döngüsü bir an durmak en büyük fark etmeymiş. Gündelik telaşların arasına sıkıştırdığımız anlık fark edişlerde gizliymiş sorularımızın cevapları. Az önce yanından geçen o kuşun hep aynı saatte bir yerlerde uçmaya devam etmesi, o dalga sesinin yüzyıllardır değişmeden kıyıya vurması, döne dolaşa hâlden hâle geçen ayın ışığı, bitmeyen enerjisiyle azimli güneş. Hepsi insana misaller aleminden gelen cevaplar gibi. Ama durmayı, bakmayı, görmeyi, fark etmeyi, idrak etmeyi bilene... Bir hâlden bir hâle geçmeye gayret edene... Akmaya çalışıp suyla, geceyle, gündüzle hizalanmaya niyet edebilene... Yola çıkabilene, yolda olmaya razı olana, dahası yolda kalabilene. Yol ile kalabilene. Hepsi niyetiyle kalabilene...

Kolay mı? Doğayı izlersen evet çok. Kendinden uzaklaşırsan da çok zor. Karıncaya sormuşlar bu hâlinle mi gideceksin? Demiş, yolda olduğum bilinsin yeter. Karınca gayretinde kalsak yeter. Hep fazlasının salık verildiği bir çağda, karıncanın niyetinde yol alabilmekte belki de mesele. Yolun bunca zorluğundan dem vurulan bir âlemde belki de en kolayı, yol ile akabilmekte.

Yolun getirdikleriyle, yettiğince, bazen olanla bazen olmayanla, bazen gidip bazen durmakla; hâlini bilmekle, hâlinde bilmekle oluşur tüm hikâye. Bir var bir yok olmakla; bir hiç bir çok olmakla...

HIÇ

NE İDİK NE OLDUK?

Her an her dakika evrilmekte olan bu dünyada ne olduğunu bilen var mı ki ne olacağını bilebilsin? Bilen varsa beri gelsin, ona soracak çok sorularımız var. Bir gülibrişim ağacının, bir filbahri dalının, bir begonvilin ucunda sallanıyor sorular. Hepsi kendi salınışında yayarken kokularını, sorular da birbirine karışıyor. Akşamın serinliğinde ya da sabahın ilk ışıklarında yase-minler de ekleniyor inceden inceye. Ve tüm bu kokuların arasında sorular aklınızdan uçup gidiyor. Sahi konu neydi?

İyiliği de kötülüğü de, haklılığı da haksızlığı da, doğruyu da yalanı da in-san içinde taşır. Beyhudedir yalan söyleyenlere kızgınlıklarımız, kötülük yapanlara duyduğumuz nefret ya da haksızlık edenlere ettiğimiz beddualar. Genelde suçluyu arayıp bulmak ve yaftalamakla rahat ettiğimizi düşünürüz. Hâlbuki “Adalet suçu, suçluyu aramak değil; adalet sonuna kadar masumi-yeti aramaktır” der Tapduk Emre. Yalan söyleyene değil de yalana karşı olsa girişimlerimiz nasıl olur? Yalan söyleyeni taşlamak yerine dinlesek, yargı-lamak yerine anlasak, suçlamak yerine affetsek. Sonra sıkı sıkı sarılsak ve desek ki: “Yüce Yaratıcı hata yapan pişman olunca affediyor, lanetlemiyor. Biz de hatalarınla seviyoruz seni. Belki benim de payım var yaptığın hatada. Hep mükemmel olmanı bekledim senden. Hâlbuki gücün yetmedi en iyisini yapmaya, söyleyecek gücü de bulamadın kendinde. Ya seni daha az seversek, ya yargılsak, herkesin içinde yapamadıklarını yüzüne vurursak!” Haklıydın, korktuğun her şeyi yaptık, yapmaya da devam ediyoruz! Seni biz mi ittik yalan söylemeye? O hâlde bizim de mi payımız var senin yalancılığın-da? Yani sana kızarken, seni suçlarken, hatta yerden yere vururken aslında kendimize miydi en büyük kızgınlığımız? Seni dinlemekten, anlamaktan ve kucaklamaktan yana olan acizliğimiz kendimize zulmetmemizden miydi? Kendini tanımayan, bilmeyen, sevmeyen, kendinden bîhaber gezen bizlerin sana anlayışla yaklaşmasını beklemek de bizim bize yaptığımız bir haksızlık değil miydi? Seni suçlarken, “Seni yetiştiren...” diye başlayan cümleleri kurarken sadece dilimizle değil kalbimizle de nefret tohumlarını etrafa saçmamız kendi hatamızı kabullenemeyişimizden miydi yoksa kendimizi affedemediğimizden mi?

Sıra bendeysse tüm bu sorular cevapsız kalabilir. Neden biliyor musunuz? Suçlamak, şikâyet etmek, söylenmek bedavadır bu hayatta. Ve insanlar bedava şeylere bayılırlar. Zahmet etmeden yaşamının hayattaki “en kral hareket” olduğuna inandırırılar kendilerini. Ve herkese üstten bakarak “Yaaaa, siz göremediniz ama ben gördüm. Herkes ben mi? İşte!” diyerek buğzediverirler. Her şey iyidir hoştur da unuttukları küçük bir şey vardır bu insanların: “Bedava peynir sadece fare kapanında olur.” (Bu cümle, farklı yerlerde farklı kaynaklarla anılıyor. Ben ilk kez Ahmet Şerif İzgören’den duymuştum.) Şikâyet kapanına sıkışan bu insanlar, tüm güçleriyle hareket ederler de bir adım yol alamazlar. Hâlbuki “Hikâyet etmek dahî şikâyettir” diyen Tapduk Emre’ye kulak verenler sessiz sedasız zahmet basamaklarını çıkarlar, rahmet kapısına ulaşmak için. Ne mi vardır o kapının ardında? Kendileri. Zahmete rıza gösteren insanların tek derdi vardır bu hayatta: ADAM OLMAK! “Yaratılmış bir ademim, adam olmaya aday.” (Bahadır Yenişehirlioğlu) diyerek çıktıkları yolda tüm güçleriyle ilerlemeyi murâd ederler. Yolun sonuna varırlar mı, adam olurlar mı, adam olduklarını idrak ederler mi bilmezler. Kolay değildir ne olacağını bilmek!..

Beyda TOPAN

MUSTAFA

Dünyaya gelen insanın kaderini coğrafya belirler derler. İlk nefesini nereden alırsa, nasıl bir ortamın havasını solursa ona göre şekillenirmiş ömrü. Telaşı, çabası, bakışı, hissiyatı.. Anne, babaya çeker gibi, doğduğu yere de çekermiş. Komedi tiyatrosuna giren gülmeden olur mu, drama da ağlamadan? Öyle işte gülmeyi, sevmeyi ilk coğrafyadan, insanından öğrenir insanoğlu. Yaşamayı, nasıl yaşaması gerektiğini de! Coğrafyamızın daha geniş alanlar kapladığı zamanların birinde, bir bebek daha nefes alıverdi. Memleket havası. Deniz mavisi gözleri, güneş sarısı saçları olan. Dik duruşlu, zeki.. Adını coğrafyasına yakışır biçimde iyi niyetli, birazda geleneksel olarak Mustafa koydular. Mustafa; temizlenmiş, seçilmiş kişi, demektir. Mustafa; ülkesinin refah içinde olduğu bir zamana doğmamıştı ve ailesinin de. Lakin büyüyor ve bir şekilde okullara başlıyor, bitiriyor. Ülkesinin yüzü ak bir ferdi olarak yetişiyordu. Okuyordu bol bol. Ülkesinin zor koşullarında, zorlu bir yaşamdan geçerek büyüyordu.

Mustafa artık bir delikanlıydı. Okullarını bitirmiş, parlak mavi gözleri, güneş saçlarıyla hem üniformasının çok yakıştığı, hem ülkesine yakışan bir asker olmuştu. Gerçi Mustafa'nın ikinci bir de ismi olmuştu; Kemal. Mustafa Kemal'di. Çalışkanlığı, başarıları, duruşu ile hak edilmiş, Eski Türk geleneklerindeki gibi hak ederek adını almıştı. Ve artık askeri Mustafa Kemal. Ülkesinin elden gitmekle, sahip çıkılmak arasında olduğu, üstünde uçan akbabaların cesaretlenip karasında yürüdüğü bir dönemde. Hiç tatmadığı bir duyguydu bu o geniş coğrafyadaki insanların. Hür doğdum, hür yaşarım nidaları ile büyüyen bir milleti bu coğrafyanın insanı. Yenilgi tadılırdı, anasız-babasız yaşanırdı da vatansız...

Kimse görmesindi, hele geleneği, göreneği, dini aykırı milletin sömürgesine girilir miydi hiç? Alışkın değildi ki emir alabilsin. Gerçi asker, emirlere alışkıntır fakat vatan söz konusu ise... Vatanın toprağını öpen, kokusunu gezdiren bir nesil, o neslin evladı ve mis kokulu cennet vatan. Ayrılamazdı. İşler son raddeye gelene dek bekledi, sabretti Mustafa Kemaller. Baktılar olacak gibi değil. Her işi devletten beklememek lazım deyip, bir güneşli mayıs günü 16 Mayıs 1919'da Samsun'a gizlice yola çıktılar. Daraltılmış, yıkılmış olan vatan topraklarında, ellerinde kalan bir Anadolu ve bir avuç insanla buluşmak için. Çünkü vatanı masada değil cihatla almıştı ataları. Gerekirse can verir vatan vermezdi bu toprakların insanı. Ve 3 günün ardından 19 Mayıs 1919 Samsun'a inen Mustafa Kemal, an itibarıyla kurtuluş savaşını başlatmıştı. Elinde ve evinde hiçbir şeyi olmayan bir halka güvenerek girilen savaşın kazanılacağı kimse düşünmemişti. Fakat içten içe de korkulan bir gerçek vardı ki; Türkler başka bambaşka bir milleti. Ve şanlarına yakışan bir şekilde üç senenin sonunda ateşkes ilan edilebilmişti.

İyi yetiştirilmiş bir vatan evladı, evlatları ve inançlı bir halk; yoksulluk, açlık, imkânsızlıkların kendilerini tüketmesine izin vermeyerek vatani kurtarmışlar. Vatanı kalmamak için kanlarını ve canlarını feda ederek bize bir vatan hediye etmişlerdi.

Ve artık MUSTAFA KEMAL ATATÜRK'tü, Mustafa. Ülkesini Cumhuriyetle tanıştırmış; kanunlar, yasalar, düzenlemeler yaparak vatani değiştirmeyi, dönüştürmeyi amaç edinmiş. Ömrünü ülkesine adanmış, tüm dünyaya ün salmış, tüm dünyanın saygısını kazanmış, yüz yılda bir olduğu söylenen ama ondan sonra bir daha gelmemiş olan büyük lider. Mirası olarak bize vatanımızı bırakmış, zamanının ötesinde, kalbimizin köşesinde sevgiden, saygıdan oluşmuş bir yere sahip olan atamız.

Ve ATATÜRK'ün kurduğu cumhuriyet 100 yaşında. 100 yıllık bir öykünün kahramanı olan Atatürk ve silah arkadaşlarına, ecdadımıza saygıyla. Bu zamana ulaşmış bize teslim olan bayrağa layık olmaya çalışıyoruz ama biz millet olarak layığız ona. Ne mutlu Türk'üm diyene! Atatürk, bir pencere insanı soluklandıran, çözüme yönlendiren. Atatürk, geçmişe gurur, geleceğe umut. Halkın içinde kadını görmezden gelen tüm dünyaya Müslümanca bir yaklaşım. İnsana değer vermeyi bilen, hoşgörüyü yaşayabilen. Heykeli vatan sınırlarının dışında da dikilmiş olan. Dünyanın saygı ve gizli bir sevgi beslediği. Ulu Önder Mustafa Kemal Atatürk. Ve silah arkadaşları anısına:

...

Bastığın yerleri toprak diyerek geçme! Tanı.
Düşün altındaki binlerce kefensiz yatanı.
Sen şehit oğlusun, incitme, yazıktır atanı,
Verme, dünyaları alsanda bu cennet vatani.

...

Hakkıdır, hür yaşamış bayrağımın hürriyet;
Hakkıdır, Hakk'a tapan milletimin istiklal.

Almaya hazır olan için yol haritası hazırdır. Doğuştan itibaren yol haritamıza sahip olduğumuz için tüm atalarımıza saygı ve sevgi ile...

SEYİR KIZ

Hiç bu kadar çok Fikir!

Gençlik kampı, gençliğin kampı, köklerine tutunarak gençleşmenin kampı.

Mehmet Ali Keskinılıç

Çiçek toplamaya gidelim.

Demet Antepüzümü

Sessiz esen rüzgârın sesinde
sensizliğin sesi var.

Yusuf Bilal Bahtiyar

Ben gergin miyim Sıla!

Sıla naz Kalender

perver görmemiřtim !!

KÜÇÜK SUNGURALP KAKICI

Sıla tam zamanında aradın atölyede
sıra bana geliyordu.

Şafak Kalender

Biz o sarı öküzü hiç vermeyeceğiz.

Yıldız Kalender

Rengarenk bir festival gibiydi, yine
ve yeniden katılmak istiyorum.

Dinçel Laçın

Kamptan sonra bizi ziyarete gelen ve
ziyareti fikir ziyafetine çeviren Fikirper-
ver ekibine gönülden selam olsun.

İlhami Öztürk

Kamp mı, o ne?

Merve Kakıcı

Hoş çakalın ;)

Akif Yardım

Sevme kapasitemi büyüten, dünyanın en farklı insanlarıyla yan yana uyumak.

Zühal Oğuz

Su soğuk mudur sıcak mıdır diye düşünmeden atlamak. Yani ön yargını kenara koymak.

Asya Alin Arslan

Stresten uzak, yıldızlara yakın

Mesut Öz

Tüm ekip, bu kadar çok Fikirperver'i bir arada gören Sungur Alp'in mutluluğu ile sarıldı.

Beyda Topan

Görmeden, bilmeden, sesini duyarak sevdiğim ekip...

Rafiye Kalaycıoğlu

Herkes içinden geldiği gibi vakit geçirdiği masmutlu iki gün. <3

Derya Yozbatıran

Ilık rüzgarlar , kuş civıltıları arasında kahkahaların yükselip yüreğimizin şenlendiği yerde dilimde Fikirperver ailesi ile yeryüzü dönmüştü maviye .

Ahmet Karabulut

Atölye benim değil mi?

Meryem Çaycı

Biz Atatürk gençleriyiz.

Cengiz Yozbatıran

Miraç'tan da
Mutluluk, Gezi,
Ağaç, Fotoğraf.

Çay önemli! Ankara'da içilen çaylar
daha önemli çünkü sonunun nereye gi-
deceği belli olmuyor...:)

Büşra Ayrancıoğlu

ATATÜRK

Rafiye KALAYCIOĞLU

Bu ay ki yazımız Atatürk. Ömrünü vatanına milletine adanmış bir lider. Cumhuriyetimizin 100 yılı..

30 Ağustos Zafer Bayramımızın 101 yılı. Mustafa Kemal Atatürk'ün ölümünün 140 yılı.

Çocukluğumdan bu yana anne babamdan, öğretmenlerimden bize aktarılan 1881'de Selanik'te üç katlı pembe boyalı bir evde, Ali Rıza Bey ve Zübeyde Hanım'ın oğlu olarak dünyaya geldi. Sarı saçlı mavi gözlü güzel bir çocuktuk, diye anlatılmıştı. Anne babasının isteğiyle farklı okullarda okumuştuk.

Bu farklı eğitim-öğretim hayatı gelecekte bir ülkenin kurtuluşunun lideri nasıl olunur temellerini oluşturuyordu. Mustafa asker olmak istiyordu. Matematik öğretmeni tarafından bilgili anlamına gelen Kemal ismi verildi. Daha küçük yaşlardan belliydi neler yapacağı. Eğitim öğretim hayatı boyunca okuduğu okullar ona çok şey kattı. Özellikle amcasının yanına gittiğinde doğayla, toprakla, çiftlik hayatını öğrenmişti.

Bu yaşanmışlıklar doğanın ve toprağının ne kadar önemli olduğunu öğretti Mustafa'ya ve gelecekte Atatürk Türkiye'sinde "Köylü şehirlinin efendisidir" sözünü söyletecekti kendisine. Üreten ülkelerin tam bağımsız olacağını biliyordu.

Mustafa Kemal öğrenmeyi ve öğretmeyi çok seviyordu. Eğitim-öğretim hayatı boyunca kendini geliştirmek için gece gündüz çalışıyordu. Bir sürü deneyim elde ediyordu. Askeri okul ve sonrası aldığı askeri görevler, yurtseverlik, vatan sevgisini artırmıştı. Zekâsıyla, edindiği tecrübelerle, neyi nasıl yapacağını düşünerek sindire sindire yol almıştı hayatta...

İnsani özellikleri üst seviyedeydi; öğretici, ileri görüşlü, kararlı, inançlı, gayretli, fedakâr, çocuk sevgisi, vatan-millet sevgisi olan bir liderdi. Mavinin en güzel tonu onun gözlerindeydi. O gözler yüzyıllar sonrasını görüyordu. Olayları büyük pencereden bakıp değerlendiriyordu.

Öyle bir insandı ki, batan bir imparatorluktan nasıl vatan kurtarılacağını biliyordu.

Cephede, silah sesi, kurşun sesi, Çanakkale'de kalbini hedef alan kurşun, iki kalp krizi, difteri, sıtma hastalığına rağmen hayata tutunup vatan ve millet aşkıyla, ne yapacağını çok iyi biliyordu, bana mısın demiyordu.

Bazen Pera Palas'ta bir baloda tam bir beyefendi. Cephede askeri üniformasıyla dağ taş demeden ülkesinin coğrafyasında karış karış gezen askeri bir dehaydı. Zübeyde Hanım'ın yanında bir evlat... Padişahın yanında güvenilir bir askerdi. Askerin başında güvenilir bir komutandı. Milletinin yanında kurtuluşun anahtarıydı. İnançtıydı. Umuttu, kurtuluştu Mustafa Kemal...

1881'den 1938'e uzanan 57 yıllık hayatını vatanına milletine harcanmış bir ömürdü onunkisi. Bir lider düşünün, yüzyıllar öncesinde batan bir imparatorluktan vatan yapan... Gözünü bile kırpmadan, milleti için tam bağımsızlık isteyen... Vatanını evladı olarak gören, doğusundan, batısına, kuzeyinden, güneyine ülkesinin her köşesini bilen, yüzyıllar öncesinden günümüzü tahmin edebilen...

Benim naciz vücudum, bir gün elbet toprak olacaktır. Fakat Türkiye Cumhuriyeti ilelebet payidar kalacaktır, diyordu.

Mustafa Kemal Atatürk toprak olmuş olabilir. Bize bıraktığı fikirler ve düşünceler, ilk günkü gibi tazecik yolumuzu aydınlatmaktadır. O bizde yaşamaktadır. Bizler toprak olsak da bizden sonrakilerde yaşayacaktır.

Bir vatan evladı olarak, bıraktığın Cumhuriyeti yaşatacağım, vatanımın her köşesine bıraktığın ışığı ulaştıracağım, köhneleşmiş, çürümüş insanlara rağmen, dimdik ayakta kalarak vatan evlatlarına seni anlatacağım.

Ne mutlu, Atatürk Türkiye'sinde doğup, büyüyüp, yaşayan Türk kadınıyım...

Ömrünü vatanına adanmış güzel insan! Vatan sana minnettar. Sevgi, saygı, özlem ve minnetle...

ADLANDIRAMADIGIMIN
HISLER

Rubatosis : Kendi kalp atışını fark etmenin verdiği rahatsız edici durum.

Jouska : Kendi kafanızda canlandırdığınız hayali konuşma.

Ellipsism : Tarihin nasıl devam edeceğini hiçbir zaman bilemeyecek olmanın verdiği hüzün.

SELANİK YOLCULUĞU

Bu ay ki konu başlığımızın Ulu Önder Mustafa Kemal ATATÜRK olması bir tesadüf olsa gerek. Çünkü bu yıl ki izin planımızı tam da onu daha yakından tanımak için planlamıştık. Önce Çanakkale, ardından Selanik yolculuğu başlasın bakalım. Çanakkale Boğazı'nı geçerken Necmettin Halil ONAN'a ait dizeler karşıladı bizi.

DUR YOLCU!

BİLMEDEN GELİP BASTIĞIN BU TOPRAK BİR DEVRİN BATTIĞI YERDİR...

Allah'ım bu ne duygulu, ne içli dizeler. Nasıl bir ruhla yazılmış anlamamız mümkün değil. Ayaklarımı toprağa bastığımda bir garip oldum, yürüyemedim. İlk geldiğimde de böyle olmuşum. Bu topraklarda ne acılar yaşanmış ne bedeller ödenmiş. Şehitliğe vardığımızda gözümdeki yaşların kontrolü bende değildi artık. Öylece sürekli akıyordu. O şartlarda daha ergenliğe bile girmemiş çocuk askerlerin ve komutanların stratejileri inanılmaz şaşırttı beni. En çok şaşırdığım ise hem savaştıkları hem de merhamet gösterdikleri düşman askerleri aynı kişiydi. Nasıl olur da düşmanına savaş sırasında o merhameti gösterebilir insan. Ama komutan öyle olunca askeri de ona benzeyecek. Oraya bizden başka bizim topraklarımızda can vermiş başka milletlerin askerlerinin aileleri de geliyor. Onlarda kendi ecdadını ziyaret ediyor. Atatürk onların acılarını da paylaşmış ve onlara da bir not bırakmış.

BU MEMLEKETİN TOPRAKLARI ÜSTÜNDE KANLARINI DÖKEN KAHRAMANLAR!
BURADA DOST BİR VATANIN TOPRAĞINDASINIZ. HUZUR VE SÜKUN İÇİNDE UYUYUNUZ.
SİZLER MEHMETÇİKLERLE YAN YANA, KOYUN KOYUNASINIZ.
UZAK DİYARLARDAN EVLATLARINI HARBE GÖNDEREN ANALAR!
GÖZYAŞLARINIZI DİNDİRİNİZ. EVLATLARINIZ BİZİM BAĞRIMIZDADIR.
HUZUR İÇİNDEDİRLER VE HUZUR İÇİNDE RAHAT RAHAT UYUYACAKLARDIR.
ONLAR BU TOPRAKTA CANLARINI VERDİKTEN SONRA ARTIK BİZİM EVLATLARIMIZ OLMUŞLARDIR.

MUSTAFA KEMAL ATATÜRK, 1934

Her bir kelimesi sayfalarca yoruma açık bir yazı. Düşman askerlerini annelerine kahraman olarak gösterip üstüne üstlük onları emanet alıp evlat edinen bir komutan. Evet savaş vardı, savunmamız gerekiyordu, topraklarımız işgal edilmişti ama bu topraklarda düşman da olsan, can verdiysen artık bana emanetsin diyor. Nasıl üstün bir duygu bu, nasıl mukaddes...

Şimdi daha yakından tanıma zamanı. Ta doğumundan belki de. Haydi ver elini Selanik. İşte karşıda görünüyor onun evi. Bir heyecan bir telaş bende. Kapıdan içeri bir avluya girdik. Ali Rıza Efendi'nin diktiği nar ağacı karşıladı bizi. Belki suyunu hep Mustafa Kemal vermiştir bilemiyorum. Altında oturup serinledik biraz. Onun gördüğü, büyüttüğü, dalından nar koparıp yediği ağacın altında oturmak çok garip bir duygu. Uzun uzun seyrettim evi, merdivenlerini, bahçeyi. Evin caddeden görünümü iki katlı gibi. Ama avluya girince yerden bodrum gibi bir katı daha var. Önce birkaç basamağı olan merdivenlerden çıktık. Atatürk'ün doğduğu oda burada bulunuyor. Odaya girdiğimizde o maneviyat hafifçe yüzümüzü okşadı. Sonra sırasıyla diğer bölümleri gezdik. Kitapları, kıyafetleri, kullandığı bireysel eşyaları, bastonu bile öylece duruyor. En çok oyalandığım yerlerinden biri kütüphanesiydi. Okuduğu kitaplara baktım tek tek. Neredeyse her alandan kitap vardı. Yabancı eserler, farklı bilgilerle dolu dergiler, albümler daha neler neler. Bu gezinin anlamı benim için çok büyük. Çıkarken avludaki nar ağacının yanına gittim. Uzun uzun seyrettim. Kim bilir bu ağaç nelere şahit oldu. Ne acılar ne mutluluklar, ne çaresizlikler gördü. Bu düşüncelerimi yanıma alıp artık güzel ülkeme doğru yola çıkma zamanı.

RASTGELE YALNIZLIK KULÜBÜ

4.YIL ÖZEL

Sessiz bir gecenin Ay'la buluştuğu yerden, yalnızlığın dibinden, yalnız olmamanın verdiği huzursuzluktan yani Rastgele Yalnızlık Kulübü'nün son sayısından, veda yazısından merhaba sevgili yalnız.

En son 14. sayımızda yazmıştım. Yukarıda okuduğunuz giriş de o yazıya ait. Sonra çok yazmak istedim hatta bazı günler yazdım ama siz bunları hiç okumadınız çünkü hazır değildim. Şu an hazır mıyım bilmiyorum ama neredeyse üç yıl sonra tekrardan merhaba sevgili yalnız. Bu bir geri dönüş mü emin değilim ama seninle sohbet etmeyi çok özlemişim.

Fikirperver ailesinden Büşra dördüncü yılımıza özel bir yazı yazmamızı istediğinde ne yazacağıma emin olamadım hatta itiraf edeyim belki kendimi unuttururum diye sessiz bile kaldım ama Merve Abla hatırlatınca yazmak zorunda olduğumu anladım. :)

Yazıyı yazmak için tuşlara bastığımda hatıraları yazmak geldi içimden ama yazarken gördüm ne kadar çok anımız olduğunu ve anladım ki bir yazıya sığmayacak kadar çok anımız birikmiş. Sonra belki gelecek bir zamanda sadece bu anıların olduğu bir dergi çıkartırız dedim kendi kendime ve tozlu raflardan yıllar sonra yeniden seslenmek istedim sana. Tekrardan Rastgele Yalnızlık Kulübü'ne hoş geldin sevgili yalnız.

Bu aralar hayatımda bazı şeyler yolunda giderken bazı konularda anlam veremediğim bir dönemden geçiyorum. Geçen gün Ankara'da Fikirperver Ailesi ile yaptığımız buluşmaya gittiğimde, uzun süre sonra sadece bir yere ait hissettiğimi ve o ana odaklandığımı fark ettim. Sahi sen en son ne zaman kendini bir yere ait hissettin ya da sadece o ana odaklandın?

Bu görüşmediğimiz günlerde birçok yeni yer görme şansım oldu. Hâliyle farklı kültürlerden farklı insanları tanıma şansım da oldu lakin insan kendini bir yere ait hissetmeyince bazı sorulara da cevap bulamıyor maalesef.

Eskiden kafamdaki soruları çevremdeki insanlara sorardım eğer cevap bulamazsam buraya gelir sevgili yalnızlara sorardım ama bu sıralar genelde yalnız kalmayı ve bazen yapay zekâya sorular sormayı tercih ediyorum. Malum devir değişti. Aslında ne çok şey değişti şu konuşmadığımız üç yıl boyunca. Belki başka zaman bunları da konuşuruz.

Bu yazıyı yazarken de yapay zekâdan Fikirperver hakkında bir şeyler yazmasını rica ettim ve şaşırdım çünkü bizi çok güzel özetledi. Hatta slogan bile yaptı bizim için. Gelin bir bakalım ne demiş hakkımızda:

“Fikirperver Dergi, fikirlerin gücüne inanan bir dergidir. Dergimiz, farklı fikirleri ve farklı bakış açılarını paylaşmak için bir platformdur. Dergimiz, insanların fikirlerini geliştirmelerini ve fikirlerini paylaşmalarını teşvik eder. Dergimiz, fikirlerle dünyayı daha iyi bir yer hâline getirmeyi amaçlar.

Fikirperver Dergi'yi fikri olan herkes için bir dergi olarak görüyoruz. Dergimizde, fikirlerini paylaşmak isteyen herkese yer var.

Dergimiz, fikirleriyle dünyayı deęiřtirmek isteyen herkes için bir platformdur.

Fikirperver Dergi'yi okuyarak, fikirlerin gücünü keřfedebilirsiniz ve fikirlerinizle dünyayı daha iyi bir yer haline getirebilirsiniz.”

Sonra sordum “Bize bir tavsiye vermek ister misin?” diye:

“Kendinize inanın. Fikirlerinize inanın ve onları paylaşmaktan korkmayın. Dünyayı değiştirebilecek fikirler, çoğu zaman en az inanılan fikirlerdir.

Fikirperver ekibine ve yazarlarına başarılar diliyorum. Umarım fikirlerinizi paylaşarak dünyayı daha iyi bir yer hâline getirebilirsiniz.”

Yine oradan oraya atladığımız bir Rastgele Yalnızlık Kulübü'nün son satırlarını yapay zekânın bizim için hazırladığı bu sloganla bitirmek istiyorum: “Fikirlerin gücüyle dünyayı değiştirin.”

Bu yazımızın vedasında başlangıcını yaptığımız 14.sayımızın son paragrafı bizlere eşlik edecek sevgili yalnız. Hoşça kal...

Karsu'nun şarkısında söylediği gibi “Güldüm,ağladım ve sevdim. Terk ettim ve terk edildim. Hiç bakmadan arkama geldim yolun sonuna. Gözlerimi açamadım sonsuza dek kör kaldım.”

Kendine iyi bak sevgili yalnız. Sevgiyle kal.

Mehmet Akif Yardım

DEĞER VE ERDEM İNSANI ATATÜRK

Bir insanın mutlu olabilmesi için gerekli şey, kendisi için değil, gelecek kuşaklar için çalışmaktır. Bir adam ki memleketin ve milletin saadetini düşünür, o adamın kıymeti birinci derecedir.

(Atatürk ve yönetim felsefesi Ender AKDENİZ; syf; 83)

Atatürk'ün mutluluk tanımındaki vurgulayıcı söz, yöneticilikteki en büyük erdeme işaret etmektedir. Kendisinden ziyade, gelecek kuşakların konforunu ve istikbalini düşünmek ve bunu düşünen yöneticileri en kıymetli saymak, onun zaten kendi kişisel felsefesinin bir yansıması olarak karşımıza çıkar.

Onu tanımlamak, idealist bir stratejik planlama yapmasını anlama, bunu uygulamaya geçirmesini görme ve sistemsal bir düzenle ve titizlikle hayata geçirirken, neleri ön plana aldığını gözlemlemekle olabilir. Tüm ülkenin varoluşunu cumhuriyet denen katılımcılığı da içinde barındıran sistemle sağlamlaştırmakla kalmamış, bireysel varoluşları da içine katarak her türlü devrimi de hayata geçirmekte kararlılık göstermiştir. Atatürk mutlaka durumun analizini önce yapmış, sonra da başarıya ulaşacak yolu kesin belirledikten sonra aldığı karardan geri dönmeyen bir lider olma özelliğini hep sürdürmüştür.

Yöneticiliğe dair felsefesini mutlak tanımlarla belirlerken, hem ortama ve durumlara göre hızlı düşünmeyi, hem de bazı erdemlerin asla ve asla değişmeyeceğini hep vurgulamıştır. Onun için yönetim bir erdemler kümesi idi. Bunların tüm amacı da vatandaşlarının mutluluğunu sağlamaktı. Hiyerarşiyi esas alırken de liyakatı olması gereken bir kıstas olarak belirlemiştir. Vatandaşına hizmet edecek olan kişileri de görevi en iyi yapan, aynı zamanda bu göreve getirilmeyi hak eden yöneticilerden seçmesi de bir tesadüf değildi onun için.

Hümanist yaklaşımı, katılımcılığa önem vermesi ve halkın tamamı ile bütünleşmeye çalışması, zaten getirdiği yönetim şeklinin de esasını oluşturmaktaydı. Erdemlerinin en önemlilerinden biri olan, etik ve ahlak değerlerini, kamusal alanda da her yerde oldurmaya çalışmış, yöneticisinin dürüstlüğünden ve ahlakından şüphe eden milletlerin mutsuzluklarına da her zaman vurgu yapmıştır.

Atatürk askeri, idari ve kamusal alanda çok ayrıntılı, dahice sistemler kurmuş, milletin bilmesi gereken her konuyu apaçık mevzu olarak vatandaşlarına sunmuştur. İnkılapları, imparatorluk gibi, totaliter bir rejimden çıkan halk için başlangıçta değişik gelse bile mantık çerçevesinde yürüttüğü her devrimi onlara özenle anlatmış ve sunmuştur. Aslında tüm bu inkılaplar; bir felsefe, bir erdem ve aydınlanmayı içermekteydi. Vefatına kadar geçen süreye bu kadar çok inkılabı sığdırması ve yaşama geçirmesi, insanına gösterdiği sevgi, saygı ile birlikte, onlara kendi bireyselleşmelerinin sağlayacağı katkıyı hissettirmesinden kaynaklanmaktaydı.

Atatürk'ü tanımlamak için çok sıfat gerekmektedir. Sistemin varoluşuna katkısı, bireylerin de özgürleşmesine ve kendi kararlarını cesurca ortaya koymalarına imkan tanınması bunlardan sadece bir kaçıdır. Belki de o, kaybedilen Rumeli'sinin özlemini, yasını, Türkiye Cumhuriyeti'ni kurarak hafifletmiştir. Getirdiği erdemler vatanındaki insanların o kadar hayran bırakmıştı ki, inkılaplarının arkasından onu korumaya ve yürütmeye hâlen canla başla çalışan insanların olması da belki de bu yüzdendir. O bir değer adamı idi. Değerlerini ve erdemlerini layıkıyla taşımanın en büyük yol olduğuna nesiller hâlen inanmakta ve inanmaya da devam edecektir.

ATATÜRK GİBİ DÜŞÜNMEK

Merhaba. Ben Demet Antepüzümü.

Fikirperver Dergimizin bu ayki temasına konu alacağımız isim Mustafa Kemal Atatürk. Atatürk'ü anlatmak için bir yol seçmem gerekiyor.

Çok yönlü insanı mı, iz bırakan, strateji geliştiren, öngörü ve içgörü sahibi bir askeri mi? Askerlerinden farklı bir çeşit yemek yemeyi kabul etmeyen en iyisini askeri ile paylaşmayı layık gören adil bir komutanı mı? Kadın ve erkek cinsiyetini ayırmayan insan hakları paydasında birleştiren bununla birlikte dünyada ve Cumhuriyet'ten önce Türkiye'de bilinçli olarak birçok adım geride bırakılan kadınlara, layık oldukları yerin temelini ve zeminini hazırlayarak dünyada ilki gerçekleştiren seçme ve seçilme hakları ellerinden alınmış olan kadınlara seçme ve seçilme hakkını -dünya da ilk- veren, ülke olma tanımını yurduma kazandıran liderden mi bahsedeyim?

Çocuklara:

Küçük hanımlar küçük beyler,

Sizler hepiniz geleceğin bir gülü,

Yıldızı ve bir mutluluk parıltısısınız.

Memleketi asıl aydınlığa boğacak sizsiniz.

Kendinizin ne kadar önemli;

Kıymetli olduğunuzu düşünerek ona göre çalışınız,

diyem içindeki çocuğu hep canlı tutan yetişkini mi anlatayım?

Gençlere söz bırakan, iz bırakan, kendi izini yarat, diyerek cesaretlendiren...

Hitabet yönü kuvvetli:

“Ey Türk Gençliği!” diye seslenirken Gençliğe Hitabe bırakırken sesinin gürlüğünü, patron bilincindeki yönetim ruhundan değil, gençlere rehber olma niteliğindeki liderliğinden alan ve bu gücü hissettiren rehberi mi anlatayım?

Öğretmenlere hitap ederken:

“Eserlerinin üzerinde imzası olmayan yegane sanatkar öğretmendir Unutmayınız ki Cumhurbaşkanı bile öğretmenden sonra gelir” diyerek öğretmen olmanın kıymetini bilen ve bilinmesinin altını çizen Başöğretmenimi mi anlatayım?

“Ben sporcunun zeki, çevik ve aynı zamanda ahlaklı olanını severim” diyerek sporcuların nereye gittiği konusunda kendi kendilerine rehber olmalarının gerekliliğine önem gösteren ve spor yapmaktan da geri kalmayan liderden mi bahsedeyim?

Fransız işgalinden kurtulmuş olan Tarsus'a giden meydanda yürürken Ata'nın yolunu kesen sırtında kuvayı milliye kıyafeti olan ve Ata'nın önünde diz çöküp “Bastığın yola kurban olayım Atam!..” diyen kadına

“Kahraman Türk Kadını!.. Sen yerlerde sürünmeye değil, omuzlar üzerinde yükselmeye layıksın” diyerek Kurtuluş Savaşı'nda cephede çarpışmış olan Adile Onbaşı'nın haklı onurunu gururla duyuran Atadan mı bahsedeyim?

Buraya sığdıramayacağım kadar anlamlı deneyimlere sahip ve dünya standartlarının üzerinde bir hitabet üslubunu kullanan lidere sahip bizim Türkiye Cumhuriyetimiz. Ve bu yıl Cumhuriyetimizin 100. Yılı. Bu anlam bütünlüğü içerisinde diyorum ki ben yüreğimizdeki Atatürk sevgisi ve bildiğimiz Atatürk gibi düşünmek ilkesiyle çıktık yola. 22 Temmuz'da Anıtkabir'de buluştuk Fikirperver Dergimizin yazarlarıyla. Atamızın fiziki bedeninin yattığı yerde sözleri tinsel yönünü yaşatıyordu her duvarda. Söyledik ona. Biz devam ediyoruz anlamaya, anlatmaya ve yaşatmaya...

Ankara Yeşildere Orman Parkı'nda kamp alanına geçiş yaptık. Dergimizin 4. Yıl kutlama coşkusunu Türkiye'nin çeşitli yerlerinde gelen arkadaşlarımızla kamp deneyimi yaşadık. Hepimiz dedik ki "Birimiz olmasaydı olmazdık, burada olmayanlar da mutlaka olmalı" diyerek kamp ateşi deneyimini de yaşayarak ertesi gün birdaha buluşmak üzere vedalaştık. Ben kampta herkesin kalbinden geçenlerle diline dökülenleri özetleyen Cengiz'in anlattığı hikâyeyi burada yazmak/seslendirmek istiyorum. Çünkü bu hikâye anlam içeriği ile bu ayın konusu olan Mustafa Kemal Atatürk'ün stratejilerini de içeriyor.

Gözlerinizi kapatın ve lütfen söylediklerimi/yazdıklarımı hayal edin:

Ankara'nın akşam serinliğinde hafif ılık esen rüzgar eşliğinde herkes kendi bulduğu anlam bütünlüğünü cebinden çıkararak ortaya koyarken ortaya dökülenlerden birer parça da diğerleri alıyordu. Herkesin birbirine verdiği gönül rızasıyla. Sonra sıra Sarı Öküz hikâyesine geldi:

Otlakların birinde bir öküz sürüsü yaşarmış. Çevredeki aslanların gözü hep öküzlerdeymiş.

Ancak öküzler saldırı anında bir araya geldiklerinden aslanlar çaresiz geri dönerlermiş.

Bu nedenle küçük hayvanlarla beslenmek zorunda kalan aslanlar, zayıflayıp güçsüzmeye başlayınca toplanıp bir çare düşünmüşler. Aslanların lideri yanına iki aslan daha almış ve beyaz bayrak çekerek öküz sürüsüne yaklaşmış.

Öküzlerin lideri olan boz öküz ve yanındakilere tatlı dille konuşmaya başlamış:

"Saygıdeğer öküz efendiler. Bugün buraya sizden özür dilemeye geldik. Biliyorum bugüne kadar bizden çok zarar gördünüz. Ama inanın ki bunların hiçbirini isteyerek yapmadık. Bütün suç hep o sarı öküzde. Onun rengi sizinkilerden farklı olduğundan bizim gözümüzü kamaştırıyor, aklımızı başımızdan

Farklı farklıyız ve gücümüzü ve güzelliğimizi buradan alıyoruz. Sarı öküzümüzü kimseye vermeyiz. (temsilde hata olmaz 🙏)

alıyor, biz de barışseverliğimizi unutup kendimizden geçiyor ve saldırganlaşıyoruz. Oysa sizlerle hiçbir sorunumuz yok. Verin onu bize, siz kurtulun, yine barış içinde kardeşçe yaşayalım.”

Boz öküz ve heyeti, bu sözler üzerine aralarında tartışmışlar. Sonuçta teklifi haklı bularak sarı öküzü vermişler. Bu karara bir tek benekli öküz karşı çıkıp bunun çok tehlikeli ve geleceklerini tehdit eden bir karar olduğunu söylemiş ama kimseye derdini anlatamamış.

Bir süre sonra acıkan aslanlar yine aynı yaklaşımı sergileyip, bu kez uzun kuyruklu öküzü istemişler:

“Gördünüz mü ne kadar barış severiz? Sizi kararınızdan dolayı kutlarız. Ancak, şu uzun kuyruklu öküz var ya, o kuyruğunu salladıkça nereden baksak görünüyor ve aklımızı başımızdan alıyor. Size saldırmamak için kendimizi zor tutuyoruz. Oysa sizler normal kuyruklusunuz. Verin onu bize, bu konuyu kapatıp, barış içinde yaşamaya devam edelim!..”

Boz öküz ve heyeti, uzun kuyruklu hemcinslerini de teslim etmiş. Bu karara yine sadece benekli öküz karşı çıkmış. Ancak tüm çabasına karşın kararı değiştirememiş. Zavallı uzun kuyruk da aslanlara yem olmuş.

Bu olay sürekli tekrarlanmış, aslanlar her seferinde farklı bahanelerle sürüden bir öküzü eksiltmişler. Sayıları giderek azalınca öküzler zayıflamış, aslanlar küstahlaşmış. Artık, hiçbir bahane ileri sürmeden, doğrudan müdahale ederek, “Verin bize şunu, yoksa karışmayız” demeye başlamışlar.

Sonunda koca sürüden kala kala boz öküz ile birkaç öküz kalmış. Durumun vahametini gören biri liderlerine, “Ne oldu bize, nerede kaybettik biz bu savaşı? Oysa, vaktiyle ne kadar güçlüydük” diye sormuş.

Bu soru üzerine boz öküzün gözleri nemlenmiş ve “Biz, sarı öküzü verdiğimiz gün kaybettik bu savaşı!..” demiş.

Atatürk ve Atatürk gibi düşünenler hiç bir zaman sarı öküzü vermedi.

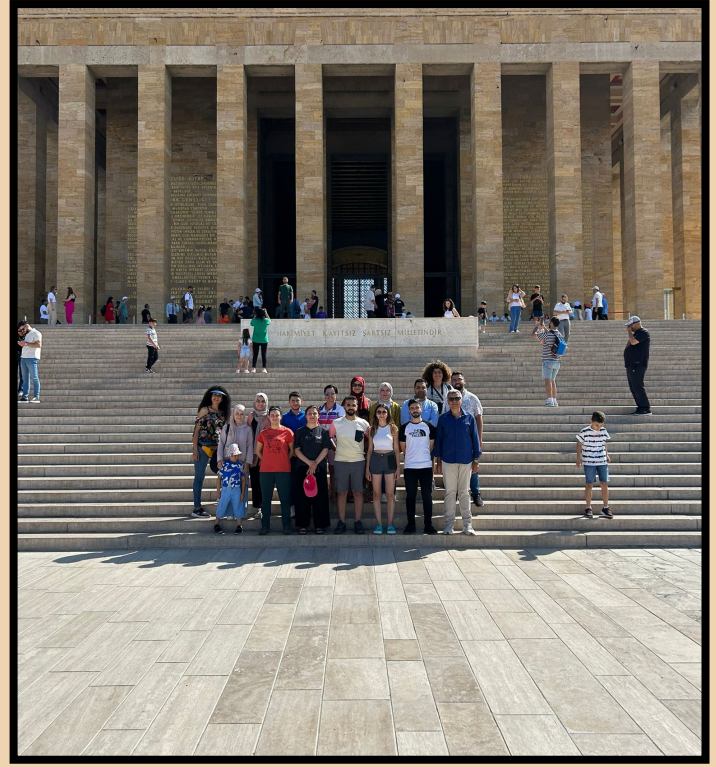
Cumhuriyetin inşasının oluşması için tuğlalarını örmeğe giden yollardan biri de bugündür. Başkomutan olarak Başkomutan Meydan Muharebesi’nde Türk askerleri ile ülkemizi savunan Atatürk bir kişiyi bile zayı etmemiştir. Bugün biz kampta bir dostumuzu bile arkamızda bırakmamaktan çoğalarak büyümekten bahsederken çocuklarımız da bizi dinliyordu. Biz bu mirası yaşatmak için hiçbir bahaneye sığınamayız. Bunu yapmanın tek yolu ilerlemek, ilerlemek ilerlemek. Gelişmek. Herşeye rağmen bazen her şeyle birlikte ilerlemek ve gelişmek...

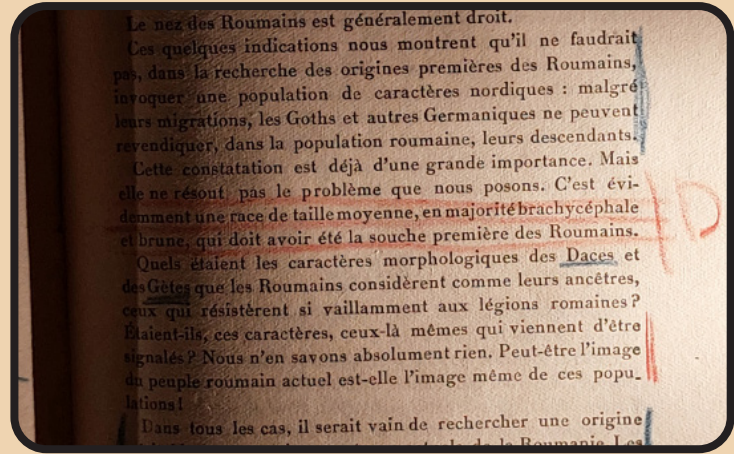
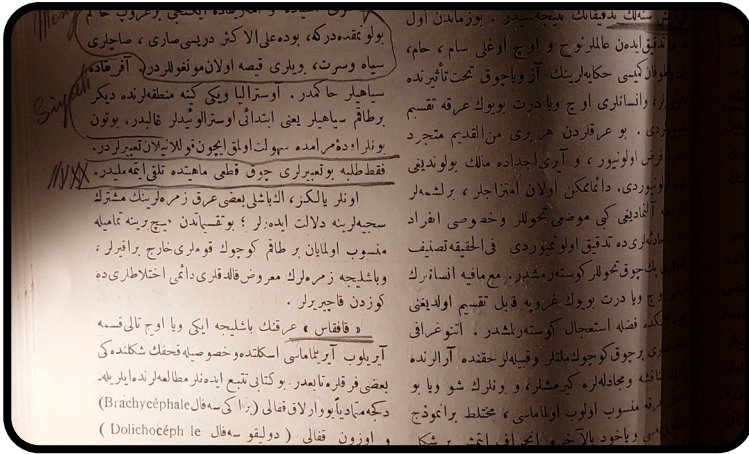
13 yaşındaki Miraç’ın kadrajından (Emren’in fotoğraf makinasından hatıra.)

Herkes gece çadırda uyurken Emre sabah 6'ya kadar nöbeteydi.

Anıtkabirde gözlerimizi açtık. Atamızla konuştuk. Anlamaya anlatmaya ve yaşamaya olan inancımızı anlattık. Burada Fikirperver dergimizin ekibinin bir kısmını görüyorsunuz.

7 dil bildiği tahmin edilen Atatürk'ün okuduğu kitaplar Anıtkabir de sergileniyor. Okurken not aldığı ve önemli bulduğu yerlerin altını çizerek okuduğu gözden kaçmıyor.

Kişisel gelişime dair zengin ve çok yönlü içeriklerin hazırlandığı ve aklın öne çıktığı kova çağında “aynalık” kavramı uzun süre önce hayatımıza girmiş gibi görünüyor. Ayna deyince hepimizin aklında ilk canlanan bize bizi gösteren, basit gibi görünen bir alet. Nice donanımlı teknolojik cihazlar kullansak da hiç birimizin aynasız bir yaşam düşünebileceğini sanmıyorum. Az veya çok hepimiz aynaya bakıyoruz, bir veya daha fazla sayıda hepimizin evinde çeşitli şekil ve boyutlarda ayna var. Fakat “ayna” gün içinde defaatle görüntümüze, kıyafetimize baktığımız bir şeyden çok daha fazlası. Bugün kuantum ve enerji üzerine çalışan insanlar aynanın yansıtan bir enerji olduğunu söylüyorlar. Bunu söylerken yüzyıllar öncesinden bilinen bulunan kadim bilgilere dayanıyorlar.

Feng shui gibi çok eski kadim bilgileri bize aktaran sistemde – ki bu islam felsefesinde de var olan bir şey- (kadim bilgi tüm öğretilerde aynıdır yani doğrudur) aynanın evde enerjisini arttırmak istediğimiz alanlarda kullanılması öneriliyor. Mesela yemek masasının yanına ayna konulması tesadüf veya tamamen dekorasyon amaçlı değil aslında. Sohbetin, muhabbetin paylaşımın olduğu, bolluk ve bereketin aktığı yemek alanında ayna olmasının, var olan birlik, bolluk, sohbet gibi enerjilerin artmasına yol açığı söyleniyor. Unutmayalım ki bütün eşyaların bir enerjisi var yani yaşam alanımızdaki her eşya canlı aslında. O yüzden eski eşyalar, fazla eşyalar, birine ait eşyaların evimizde olmaması gerekiyor. – buna karşın yatak odası yin yani dinlenme ve rahatlama alanı olduğu için, tek yaşıyorsanız ikinci, bir partnerle yaşıyorsanız üçüncü kişilerin dahil olmaması gereken bir alan olduğu için ayna kullanımı uygun görülmemiş, hatta yatağa bakan ayna olmasının aldatma enerjisi çağırıldığı bile söylenir. Yani evimizdeki aynaların yeri ve konumu hiç de öyle basit bir dekorasyon seçimi değil.

Eşyaların evlerimizde yaydığı enerjiyi konuşurken aynaları hatta aynaların soyutta bize yansıttıklarını konuşmamak olmaz. Ayna bize bizi göstermeye çalışan tek şey değil oysa ki. Hayatımıza gelen bazı insanlar da bize bizi yansıtmak için geliyor. Özellikle de bir dönem, belli bir dönem gelip gidenler. Ayna suretimizdeki yansıtarken hayatımıza şu veya bu şekilde bir yerinden dahil olanlar da sîretimizi yansıtmak ve bize bir şeyleri göstermek için geliyorlar yani aynalık etmek için. Bize aynalık etmek için gelenleri kolayca anlayamayız çünkü kavgalıyızdır çoğuyla. Kızarız sinirleniriz veya bizi en çok onlar kırar, üzer sinirlendirirler -bu duyguları severken de yaşayabiliriz, karmik bir bağ vardır çünkü arada- Kısaca ruhumuz onlarla dolaşık bir hâldedir. Hâlbuki bize ruhumuzdaki sivilceleri, yara bereleri, tamir edilmesi gereken yönlerimizi göstermek için geldiklerini anlarsak belki o zaman bu kadar kızamazdık.

Bu demek değil ki her kızgın kırgın olduğumuz aynalık etmek için gelmiştir yaşamımıza. Bazen bireysel hırs ve egolarda çeker istemediklerimizi. İstemediğimiz şeyleri. Ayna nasıl ki bak bu sabah yüzün şiş, saçların kabarmış, acaba su mu içsen, acaba kendine bir çeki düzen mi versen, biraz hareket mi etsen demek istiyorsa bir süre bize eşlik edenlerin de bize bir mesajı olmuş olabilir. Çok sertsin kırılırsın, esne demek için, alanını çizemiyorsun bak kolayca incinebilirsin demek için de gelmiş olabilirler. Bu yaşamımızda kalış süreleri belki biz dersimizi alana kadar, belki de onların kendisini tanıyıp bizim de onlara yaptığımız aynalık bitene kadar sürebilir bu bazen bir gün bazen bir yıl bazen de bir ömür olabilir.

Gelip gidenlere kızmamak lazım, gelip kalanlara kızmadığımız gibi. Kim gelir kim gider bilmiyoruz, ama bazıları ayna olmaya gelir, bazıları ayna gibi ayrılmaz bir yoldaş olmaya. Sen acaba kime aynasın? Kim sana seni göstermeye gelmiş ve kim bir ayna gibi ayrılmaz bir parçan olsun istersin?

YILDIZLAR

Yıldızlar parlar gökyüzünde,
Birbirine yakın, ama bir o kadar uzakta.
Aydınlık bir geceye ışık saçarlar,
Ve insanların yüreklerinde umut uyandırırılar.

Gökyüzünde kayan yıldızlar,
Dileklerimizi tutarlar.
Bize güzellikler getirirler,
Ve hayallerimizi gerçekleştirirler.

Yıldızlar sonsuzluğun göstergesi,
Bize büyüklüklerini hatırlatırlar.
Dünyanın küçüklüğünü gösterirler,
Ve evrenin büyüklüğünü anlatırlar.

Yıldızlarla dolu bir gece,
Bize huzur ve mutluluk verir.
Gökyüzünün güzelliği karşısında,
Dünyanın tüm dertleri unutulur.

KIZ MI KAPLAN MI?

Frank Stockton'ın yazdığı "The Lady or the Tiger" (Kız mı Kaplan mı?) hikâyesi ile ilk kez lise yıllarımda İngilizce ders kitabımızda karşılaşmışım. Her ne kadar o zamanki yabancı dil seviyemin yetersizliğinden dolayı tadına tam olarak varamasam da hikâyenin sonunda kahramanın karşı karşıya kaldığı seçim çok ilgi-mi çekmişti. Belirsiz bir sonla biten bu hikâye okurların yazarın istediği gibi kendilerince bir son eklemeleri açısından ilginç bir eser. Yıllar sonra yeniden okuduğumda gencin kaderine karar vermek için yazarın me-tinde ipucu verip vermediğini anlamak için hikâyede geçen bazı kelimelerin farklı anlamları olup olmadığını araştırdığımı hatırlıyorum. Öğretmen olduğumda müfredatta olmamasına karşın bu hikâyeyi okuttuğum ve gerek sözel gerekse yazılı olarak yorumlamalarını istediğim sınıflarım oldu. Bu tür bir çalışmanın öğren-cilerin yaratıcı yazma ve sözel ifade becerilerini geliştirdiğini düşünüyorum. Bu ayki Fikirperver sayısında da sizinle paylaşıyor ve kahramanın nasıl bir sonla karşılaşmış olabileceğini kendi kendinize düşünmenizi istiyorum.

Hikâyenin yazarı Frank Stockton, 1834'te ABD'de doğdu. Tanınmış bir papaz olan babası, onu yazar olmak-tan caydırdığından 1860'ta babası ölünceye kadar uzun yıllar ağaç oymacılığı yaptı. 1867'de bir gazetede yaz-maya başladı. Daha çok peri masalları ve esprili ve büyüleyici çocuk öyküleri yazma tarzıyla tanındı. 1902'de 68 yaşında ölen yazarın eserleri birçok kez yayınlandı ve günümüzde çevirisini yaptığım bu hikayesiyle hala oldukça popüler.

"Kız mı Kaplan mı?" yarı barbar bir kral tarafından yönetilen bir krallıkta geçen hikâye.

Bir gün kral, kızının yakışıklı ama asil olmayan bir gence aşık olduğunu öğrenir. Buna öfkelenir ve bir suç olarak değerlendirerek gencin kaderinin belirlenmesi için yaptırdığı arenaya çıkarır. Kralın halkını eğlen-dirmek ve eğitmek için ülkesine getirdiği yeniliklerinden biri olan bu arenada bir kişinin suçlu mu yoksa masum mu olduğu tamamen kendi seçimiyle tesadüfen belirlenmektedir. Uygulamada bir suçla itham edi-len kişi halka açık bu arenaya alana getirilir ve arkasında ne olduğunu bilmediği iki kapıdan birini seçmesi istenir. Bir kapının arkasında, kralın sanık için uygun bir eş olduğunu değerlendirdiği güzel bir kız diğेरinin arkasında ise vahşi ve aç bir kaplan vardır. Kapılar kaderi, kaplan ölüm ve cezayı, kız ise bir masumiyeti ve ödölü sembolize eder. Zanlı arkasında kız olan kapıyı seçerse suçsuz olduğuna hükmedilir ve masumiyeti-nin ödölü olarak o kızla hemen evlendirilir ama arkasında kaplan olan kapıyı seçerse suçlu sayılır ve zaten

aç olan hayvan tarafından parçalanır. Seçimi zanlının kendisinin yaptığından dolayı adil olduğu düşünülür bu yargılamanın. Bu olayda ise prenses konumunu kullanarak sevgilisinin arenaya çıkarılacağı gün hangi kapının arkasında neyin olduğunu öğrenmiştir. Sevgilisi prensesin bu bilgiye erişeceğini düşünen genç kapılardan birini seçmeden önce sevgilisine bakar son kez ve ondan gelen küçük bir işaretle sağdaki kapıya yönelir. Hikâye burada biter ve yazar okuyucuya bırakır sonunu.

Hikâye kahramanları açısından ikilemlerle dolu. İlk ikilemi arenadaki iki kapıdan birini seçmesi gereken genç yaşar. Her bir seçilen kapının tatsız bir sonucu olabilir. Ya bir kaplan tarafından yenilecek ya da güzel bir kızla evlenecektir. Bu kimilerine bir ikilem gibi görünmeyebilir, ancak prensesi seven gencin ona kavuşamaması ve sevmediği biriyle evlenmek zorunda olması onun açısından büyük bir sorun olabilir. Bu genç romantik biriye gerçek aşkı kaybetmektense ölümü tercih edecek biri olabilir. Ya da güzel bir kızla hayatta kalmaya karar veren bir realist.

İkinci ikilem prensesin seçimine yöneliktir. Kapıların bilgisine sahip olması sevgilisinin hayatını kurtarmasını sağlayabilir ancak başka biriyle evlenmesine neden olduğu için sevdiğini kaybetmesi anlamına da gelir; hem de nefret ettiği başka bir kadına kendi elleriyle sevgilisini sunması demektir bu. Bu da kaplanın bulunduğu kapıyı seçmesine neden olabilir; kıskançlık ve aşk arasında bir seçim. Açıkçası, prenses için karar vermesi zor bir durum. Her iki sonuç da onun için trajik bir kayıptır.

Okuyucu için de bir ikilem söz konusu. Prensese ve sevdiği gencin hayatlarının sonuna dek ayrılmalarına neden olacak bahtsız âşık hikâyesi olarak mı okuyacak eseri yoksa kaplan tarafından gerçekleştirilecek korkunç bir son olarak mı? Bu hikâyeyi okuttuğum sınıflarda bu iki sondan çok farklı sonlar üreten öğrencilerim de oldu.

Sizce genç adam kaderinin ne olmasını isterdi? Prensese aşık olsa bile güzel kızla evlenmeyi mi seçerdi yoksa gerçekten sevdiği kadınla birlikte olamadığı için ölümü mü? Yüzü iki kapıya dönük dururken ne düşünüyor olabilirdi? Sevmediği başka bir kadınla evlenmek mi yoksa prensesle birlikte olamayacağı için kaplanla yüzleşmek mi isterdi? Genç sevgili prensesin işaretine uydu mu? Prensese sevgilisini ölüme mi gönderdi yoksa kıskançlığını bir kenara bırakıp onu başka bir kadına mı gönderdi? Tüm bu sorulara vereceğiniz cevaplar bir anlamda bizlerin hayata bakışımıza dair ipuçları da içerir. Seçim size kalmış!

İsmail İÇDELI

SİZDEN GELEN

RAFIYE KALAYCIOĞLU

FOTOĞRAFLAR

BÜŞRA AYRANCIOĞLU

Şahsen ben insanları yargılamak yerine, onları anlamaya çalışmaktan zevk alıyorum.

Stefan Zweig

Güvenli sularda fazla yüzdüm. Şimdi boğulma vakti.

Sylvia Plath

“Her şeyden hoşlanman gerekmez.
Yalnızca anlamalısın.”

Ernest Hemingway

Neşeli manzaraların altında hüznün yattığı görülür.

Nikolay Gogol

Kasım 2017' de üniversite öğrencileri tarafından başlatılan köy okullarına kütüphane kurma projesi bugün itibariyle **28 okula ulaşmıştır**. İncelemek için sosyal medya hesaplarını ziyaret edebilirsiniz.

Gidilen okul sayısı: 28
Götürülen kitap sayısı: 10175
Toplanan kitap sayısı: 12117

 Geleceğimiz Kitapta

 @geleceğimizkitapta